

243827

AZ ATHENAEUM OLVASÓTÁRA

TOLNAI LAJOS.

CSAK EGY ASSZONY

Ára 50 kr. - I korona.

12
MAY
JULY
AUG
SEPT
OCT
NOV
DEC

Az Athenaeum Olvasótára

hazai és külföldi jeles szépirodalmi termékeket, regényeket, elbeszéléseket, tárczákat stb. fog kétféleképpen megjelenő díszes és tartós kiállítású kötetekben felülmúlhatlan olcsó ár mellett közölni.

Az Athenaeum Olvasótárának minden kötete kötve 50 krajcsáért — 1 koronáért külön-külön kapható.

Vállalatunkat Jókai Mórnak, a legnagyobb magyar írónak négy nagyobb elbeszéléssel nyitjuk meg.

Ezt követni fogják a legismertebb írók, u. m. Benicskyné Bajza Lenke, Tolnai Lajos, Björnson, Sand, Cherbuliez, Zola, Ohnet, Kabos Ede, Bogdanovics, Erdélyi, Prém stb. stb., részben megjelent, részben még kiadatlan elbeszélései és regényei, valamint a feltünőbb külföldi regény-ujdonságok fordításai.

Az Athenaeum Olvasótárának előfizetési ára póstán való bérmentes küldéssel 20 kötetre 10 frt, 10 kötetre 5 frt, 5 kötetre 2 frt 50 kr.

Az Athenaeum Olvasótára minden könyvkereskedésben kapható és rendelhető.

Az Athenaeum

irodalmi és nyomdai részv.-társulat könyvkiadó-hivatala

Budapest, Ferencziek-tere 3-ik szám.

OSZK

Nemzeti Széchényi Könyvtár

CSAK EGY ASSZONY!

REGÉNY.

IRTA

TOLNAI LAJOS.

Dr. HELLY ELEK
kir. járásbíró

BUDAPEST.

AZ ATHENAEUM R. TÁRS. KIADÁSA.

1893.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

243.827

ORSZ. SZÉCHÉNYI-KÖNYVTÁR	
Növedéknapló	
1953. évi	V/1210 SZ

Budapest, 1893. Az Athenaeum r. társ. könyvnyomdája.

I.

Ujkori betegség.

Három, nagyon szomorú dolgot ismerek: mikor az embernek a háza leégett; mikor az egyetlen gyermeke meghalt; s mikor az ég felé fordulva, így kiált fel: — megbuktam! Erjen ami ér!

Hát mi érné más, mint a jó barátok kacagása; irigy testvéreinek öröme, s az egész okos világ háttal fordulása.

Püspökvártól mintegy két órányira, a hol éppen a kék hegyek, cserfaerdők lejtője kezdődik, s ahol s merre jársz: a sík utakat a falvakhoz, a tanyákhoz, a temetőhöz szép lombos akáczfák, sugár, csillogó jegenyék szegélyezik, tarkítva egy-egy göcsörtös vadkörtefával, mely a kidőlt jegenye helyett furta be aczélos gyökereit a kövér fekete talajba — fekszik Galambos, öt hat nemesi kastélyával, elszórt nádas házaival és erkélyes fatornyával. Mit akarhatott a község ez erkélylyel, mikor egy falusi toronyőrnek erre semmi szüksége.

Gondolom, hogy a harangozóné mindenüvé

oda tekinthessen, férjét figyelmeztesse, hogy hol készül halálozás s egy kis biztos jövedelmet honnan remélhet a szegény ember.

Hát meg lehet azt tudni, hogy mely udvarba lépett a halál?

Oh nagyon. A bus családfő levett kalappal jár-ke-l a fák alatt, a kazalok közt; a házi asszony bekötött fejjel topog a folyosón, elnézi a rossz cse-lédek garázdálkodásait; az öreg béres leül az is-tálló-küszöbre, előkeresi nagy csizmáit s elgon-dolkozva kenegeti, hogy a temetésen tisztessége-sen jelenhessék meg. A kutyák kellemetlenül voni-tanak, a borjuk nem birnak helyükön maradni, a nyáj idő előtt haza szalad a legelőről, a szomszéd asszonyok föl s alá járnak a ház előtt, a gyerekek a patak partján halottasdit játszanak s hirtelen, nem tudni miért, honnan — szél kerekedik s az ég elborul.

Nos, ezeket a torony erkélyéről már mind lehet látni!

Hogy szeretné pedig a nyomorult ember elfedni sebeit, eltitkolni keserű gondolatait, s elhi-tetni a figyelő szomszédsággal, hogy hohó, a mit ti kívántok, az még messze van!

Innen a magasból, a tiszta szellős helyről ko-pog be a legrongyosabb koldus, a káröröm, a hir, a gonosz hir, hogy Vasadi Ignáczéknál csúf munka készül.

Tekintetes, sokak szerint nagyságos Vasadi

Ignác ur, mint fiatal fővárosi ügyvéd s néhány biztosító-társaság megbízottja, a legszebb reményekkel tette át székhelyét e szép gazdag vidékre. Csinos barna fiatal nőt hozott magával, a ki tudott tánczolni, zongorázni, szépen, divatosan öltözködni, hamar barátkozni, nagyokat nevetni, és felséges asztalt tartani.

Ugy is fogadta őket csakhamar a kisvári birtokosság, mint testvéreket. Készségesen elismerte a női közönség, hogy Vasadiné mester a czukrász-sütemények előállításában, s a férfi világ ingadozás nélkül adta meg Vasadi Náczinak, hogy: pajtás, boraid jók, rumod, theád, fekete kávé, szilvoriumod kifogástalan. Közénk az isten hozott, innen el nem mégysz.

Mire legyen az embernek inkább gondja, mint hogy fölös számu barátokra tehessen szert. Mit ér a szép lakás, ha nincs a ki megdicsérje; mit ér a jó pincze, kamara, ha társak nincsenek a terített asztalhoz? Ki ne adna nekem igazat, ha azt állitom, hogy a vendégek nélküli szüret, névnap, bucsu, a legjobb kedélyt képes elkomorítani?

Vasadi Ignácék majdnem mintegy központját képezték a kisvári kellemes társaságnak.

Minden jól ment egy ideig.

Megvették a nagy Erdősi grófi portát, négyöt hold nagyságu gyümölcsösével, terjedelmes fenyves parkjával, óriási hárs- és szilfaival. Bár nem tagadhatni, a birtokos társak közül többen

fenték fogukat a szép Erdősi-telekre, azonban mivel látták, hogy Vasadi legfőbb örömének fogja tartani, ha e gyönyörű kertben, a vén platánok, vadgesztenyék alatt magánál üdvözölheti barátait — lemondtak a vételről, s majdnem mint közös tulajdonukat, a különben nem olcsó és sok teherrel megrakott grófi kastélyt áteresztették a »bruderkám« birtokába.

Ily áldozat nem maradhat viszonzáldozatok nélkül. Ilyen formán:

— Add ide lógós-lovadat, be kellene men-nem Nagyvárra.

— Kérlek rendelkezél vele.

— Náczi, nem kölcsönözhetnél nekem négy napra háromszáz rongyos forintot, most igen olcsón vehetnék ökröket. Nem szeretném elszalaj-tani a jó alkalmat.

— Oh parancsolj.

Atballagott a fősvény Csete Pál is nagy poczakjával és vigyorgó veres képével.

— Valami jófajta juhokra volna szükségem, kedves Ignác öcsém, aztán tudom, hogy neked még van a Deutsch báró fájából, mondok, vagy nyolcz tiz darabokat átvennék.

— Örömömnek és szerencsémnek tartom — urambátyám!

Igy, így! . . .

Igy rohan az ember a gödörnek!

Tizenkét éve, hogy Vasadiék Kisváron lak-

nak; im két szép gyermekük van, egy eleven pajos, 10 éves fiúcskájuk, s egy még elevenebb, fekete szemű, holló haju leánygyermekük.

Nem tudok nagyobb boldogságot képzelni, mint ha egy apa s egy anya azzal a tudattal tekintenek kedves gyermekeikre, hogy istennek hála, hát ezekről becsületesen gondoskodtunk.

A Vasadi-gyerekek ott szaladgálnak a porondos széles kerti utakon, olyan divatos rövid nadrágban, hosszú harisnyában, fényes övecskevel, lengő fodrokkal, mint az egy jól nevelt fiú és leánygyermeknél megkiváncsít.

Gyönyörű alkony szállott a magas fákra. A hársak, jegenyék csucsai piros fényben usznak, a zöld fenyők hallgatagon terjesztik ki koszorus szárnyaikat s a bokrok üdezöld lombozatán mintha már csillogna a korai harmat.

— Ernő! Mért nem vigyáz maga a cipőjére, — kiált éles metsző hangon a verandán üldögélő apa, fedetlenül hagyva szürkülő, dus, tömött haját.

— S egy cipőért csinálsz te ekkora — menj! — fordul el férjétől a diszbe öltözött, még mindig szép anya s teszi le kedvetlenül a megjelölt regényt a legérdekesebb helyen.

— Egy cipőért, a melyet ha elszakít, nem fogok helyette másikat vehetni. Tudod?

— Ha rossz kedved van, Náczi, jobb ha magadra hagylak.

— Megállj.

Volt valami e hangban, mely megkötötte az induló nő lábait.

— Ül le.

A férj ajkai remegtek, szemei könnyes fényben csillogtak.

— Mit akarsz? hozzam a theádat? Beteg vagy? akkor orvosért küldök.

Csak a jó, nemes nő érzi meg azt, mikor nincs ideje a dacznak, elégtételkeresésnek.

— Ül le . . . Matild.

Férj és nő összenéztek, kereste mindegyik az utat, melyen a rémitő valóhoz legkevesebb zajjal lehetne eljutni.

— Itt a percz, hogy leszámoljunk — kezdé a férj hörgő hangon, mialatt a gyermekek boldogan kergették egymást.

— Ne ijedj meg.

— Asszony vagy. Én határoztam, ha mersz, követsz, s akkor mindnyájan megyünk.

A szép csöndes alkonyat az est sötétjébe kezdett beolvadni.

— Ezek az emberek itt mind gazok.

— Te voltál a hibás — mormogá a feleség, lesütve szemeit.

— Mért? hogy jó voltam? S bűn ez?

— Nem kellett volna magadat kizsákmányoltatnod.

— Mily készen állasz a tanácscsal!

— Soha se hallgattál reám.

— Matild, mit érünk el ily sértegetésekkel?
A mi boldogságunk véghatára itt van.

— Mennyi az adósság?

— Kétszer haladja meg az aktivákat, ha megszállana ki a végrehajtás.

— Pénzhez kell jutnunk.

— Mindent megpróbáltam. Már be sem eresztenek. Borzasztó, a mily szívtelenek az emberek!

— Mért árultad el, hogy nem tudod fedezni kiadásaidat? Mindenkinek panaszkodtál, ahelyett, hogy okosan takargattad volna a réseket.

— De semmit se tudok eladni, s a hitelezők nem várnak. Képtelen vagyok elhordozni a gunyos élczeket. Eddig mindenki tisztelt, egyszerre csalónak tartson a világ, mikor csak áldozatja vagyok: nem türöm.

— Adjunk el mindent.

— Mi az a minden? Ez a ház? a földek, a beruházás? Tudd meg, itt többé semmi sem a tied.

— De férfi beszélhet így?

— Nekem elég volt. Becsület nélkül nem tudok élni. Emlékszel rá, hogy a rongyos Vörös Gerőt hogy lenézték, a mért el kellett adni a földjeit, házát s kénytelen volt a vasutnál a közönséges munkások közé állani. Mit ért, hogy három-négy évig vergődött, lejjebb és lejjebb szállt s akkor rontotta össze magát a leggyalázatosabb részegeskedéssel. Nem lett volna jobb és szebb az első

napon, mielőtt a bukás szégyene lefaragott volna róla minden emberit: golyót röpiteni agyába? Megsiratták volna s nevét ma a becsületes emberek közt emlegetnék. De gyáva volt s egy gyáva becsstelen sorsát el nem kerülheti.

— Mindig tulságokban jártál, mert többnek hitted magadat, mint a mi vagy — most is rémeket láatsz. Én nem félek —

— Asszony vagy!

— En egy módot akarok megkísérteni.

A kétségbeesett ember viaszszárga arczán hirtelen pirosság ömlött el, mely tarjagos foltokban maradt meg a szemek alatt.

Az élet akart áttörni a halál rettenetes sánczain, az emberi fönmaradás óriási ösztöne, mely a halálra ítélten is erőt vesz a bitó zsámolyán, a legkisebb részvétjelre.

Megragadta neje kezeit oly görcsösen, hogy az aszszony felsikoltott.

— Mit akarsz megpróbálni?! Lássuk az aszszonyi bölcseséget.

— Még ma elkészítjük a meghivókat s holnaputánra egy ünnepi ebédre meghivjuk minden ismerősünket.

— Tovább.

— Akkor itt megfigyelhetjük, kire lehetne még számítani. Nem szabad kétségbeesnünk, az emberek nem rosszak — törekedett visszafojtani a nő omló könyeit — —

— Matild! — gondolt a férj a legutolsó eszközre.

— Nem — kapaszkodott játszó gyermekeibe az anya.

— Azt akarod, hogy eljátszszam a szétmorzolt Vörös Gerök történetét — nem, az országuti árok saránál mégis tisztességesebb ott pihenni, a hol első gyermekeink nyugosznak. Nem itt, nem itt fogok elköltözni e nyomorult kutyáktól; azt az örömet nem hagyom meg nekik, hogy kárörvendő arczukkal koporsómat kísérik, arra nem méltók, felmegyek Pestre s mint az a szerencsétlen földbirtokos, a ki oly megható sorokban bucsuzott el a világtól s kedves leánya sirján öngyilkos lett, én is — anyám sirján fogom — —

— Eredj, ne légy gyáva — szólt reszkető szívvvel a hitves, könybe borult szemekkel vigyázva férje minden mozdulatát.

— Asszony vagy. Fogalmad nincs — —

— Nem akarta mégis kimondani: a jellemről, a becsületről, egy férfi kötelességéről.

— Mit akarsz?

— Jól tudod, de te mit akarsz?

— Mondtam, hogy az én tervem kész.

— Az enyém is.

Egy gummi lapda esett az asztalra. Majd két gyermek vidám kacagása vegyült a szülei beszédébe. Csókok, ölelések akartak más irányt adni a szomorú gondolatoknak. Az anya elfelejtett min-

dent, csak gyermekei édes mosolyát látta, kedves hangját hallotta. Dalolva, tánczolva vitte ki őket játékaikhoz — —

De más kötelességei vannak egy szolid, jellemes férjnek, a ki polgár, a ki hazafi s a ki előtt nagy példák lebegnek a jelenből, mint a történelemből.

Elvonul ő is.

Szobájába zárkózik.

Felüti a történelmet. Rögtön rátalál a megjelölt helyekre.

Cato, a ki öngyilkos lesz, mert elveszett a szabadság.

Demosthenes, a ki öngyilkos lesz, hogy gaz üldözőit kikerülhesse.

Vasadi ur érzékeny hangnyomattal szavalja a nagy szónok utolsó szavait: »Dicső menhely a halál, megőriz a gyalázattól.«

De a legközelebbi jelenből is talál bátorító eseteket. Egy napilap legujabb számát veszi fel.

Egy szerencsétlen öngyilkos levele van ott, melyben az feltárja rettenetes okait a halálra, és védelmét az utókorral szemben, nem is tekintve feleségét, fiait, elintézendő ügyeit számtalan helyeken, melyek szinte megkövetelnék, hogy védje magát.

Ő csak annak a szerencsétlen öngyilkosnak a levelét, bucsuzó sorait látja:

»Budapest, 1880. július 16. Kedves Ba-

rátom! Utolsó óráimban elhatároztam, hogy fölfejem, mért kell öngyilkosnak lennem. Reményem, számosan lesznek, kik nekem igazat adnak, esetleg talán követnek is. Fényes anyagi körülmények közt éltem át ifjúkoromat. Jó szüleim mindent elkövettek, hogy a legelőkelőbb társaságokban egykor kellő pompával, eleganciával léphessek föl. A kártya nemes tudományában mesterek voltak oktatóim, a tánczban, lovaglásban, ünnepély-rendezésekben, lovagias elégtétel-adásokban és vevésekben senki által nem engedtem magam felülmúlni. Játék volt nekem bármely erényes nő szívét meghódítanom. Ha valaki Caesar után még elmondhatta: jöttem, láttam, győztem: akkor az én vagyok, Kormos Pál, a Nagy és Kiskormosfalviak egyenes leágazása. Nem mondhatom, hogy rosszul nősültem, mert a legelőnyösebb házasságot kötötték szegény öregeim számomra. De míg körutazást tettem a világon, s néhány oroszán és tigris bőrét megszerezhettem, nőm egy operistával elszökött s én kénytelen voltam hivatalt vállalni. Nem türhettem ott a kis lelkek zsarnokságát, bevallom, megundorodtam a kisserű, lélekölő bürokrátikus kényszerzubbonytól.

A szabadság volt ideálom.

A tulságos hit és embertársaimba vetett bizalom tévutakra vezetett. A körülmények ellenem esküdtek, az önfentartás lehetetlenné vált. Régi barátaim hidegen fordultak el tőlem, ami

végtelenül bántott; rokonaim tudni sem akartak rólam; igénypereimmal a kuria, e kegyetlen fórum elutasított, végre az éh-halál kerülgetett.

Legjobb testi és lelki erőm tudatában, én, mint Prometheus, a sors által lelánczoltattam. Valóban önnön magammal kellett táplálkoznom. Azt sokáig nem vihettem. Mit tegyek? A rettenetes korteskedés elzárta előlem a képviselőség sorompóit, pedig itt még megülhettem volna helyemet, senki az »ugy van«-t, a »helyes«-t szebben, méltóságteljesebben nem tudta volna hangoztatni, mint én — de a pártérdek mellőzött, és én tehetségeimet nem birtam érvényesíteni.

Valaki felajánlotta a rendőri pályát. Oly alacsony fokkal kínáltattam meg, hogy jellemem ezt nem viselhette el. En, a ki irtóztam a söpredéktől, a ki örökké finom társaságokban éltem; a ki büszke voltam arra, hogy az Angol királynő-ben ebédelek Tiszával — kifőzőnékhez nem mehettem. Főbe löttem magamat akkorra, mire e sorokat veszed. Nehogy valaki a közönséges tuczat-gyilkosok sorába aljasítson — megírom, hogy 45 évet éltem. Egykoron szüleimet és a társadalmat a legszebb reményekre jogosítottam, de mivel ma az emberek mohósága oly nagy, hogy finom ember jó álláshoz nem jut — ez uton akartam magam a lenézetéstől, az üldöztetéstől, a mellőztetéstől, a rágalmaztatástól, — még az eshetőlegesen bünfenyítéstől is — megoltalmazni.

Tudom, a részvét megjő: de abban már semmi hasznom.

Szerettem volna szép öregséget élni, mint szüleim; szerettem volna nagy birtokot hagyni magam után, mint őseim; szerettem volna jótékony alapítványokkal tenni nevemet halhatatlanná — a mire ifjukoromban volt is vágyam — de a golyó nem vár. Isten veled, élj boldogul. Koszorut nem kívánok. Nagy- és kiskormosfalvi id. Kormos Pál.

U. i. Hagyjátok el a requiemet is. K. P. s. k.

U. i. Szeretném, ha a lapok igen érzékeny sorokkal emlékeznének meg rólam, s ha a kis természetes fiam számára gyűjtenének is. A magyar közönség ilyesmit szívesen megtesz. Talán Mikszáthhoz vinnéd barátom e levelemet. Ő oly nemes lélek. K. P. s. k.«

Vasadi Ignác ur annyira elmerült e megható levél olvasásába, hogy többé a saját ügyei mit sem érdekelték. Adósságai, váltói, köteleztetései, felesége, gyermekei merőben eltűntek a szemei elől. Kéjjel szorongatta pisztolyát s ha neje erőnek erejével be nem zörget hozzá, az utolsó baráti vendégeskedést se várja be.

— Náczi, te igazán megharagítasz engemet — kulcsolta át karjával a szegény asszony kétségséges férje nyakát. Csufdolog az egy férfinak ugy elcsüggedni. Mit? Ezt az ujságot a tűzbe dobom. Azzal kellene büntetni az öngyilkosokat, hogy a

nevüket egy lap se emlitené meg. És te ezzel foglalkozol? Szégyeld magadat. Én veszem kezembe az ügyet. Majd meglátod, mindent rendbe hozok.

— Asszony vagy!

— Igenis asszony, nem pedig egy gyáva férfi. Nézd, ezeket hívjuk meg ebédre. Eppen a Margitkánk születése napját választottam. Margitka még mindig szerencsét hozott reánk. Jer, a gyerekek az asztalnál ülnek már. A vacsora el fogja oszlatni komor gondolataidat.

— Szegény asszony! — sóhajtá mosolyogva. És követte nejét.

II.

Bizzál édes leányom!

Az inas, ki az ebédre hívó leveleket viszi, vidáman, hegyesen lépked. Érzi a jó borra való illatát, de meg a nagy ebéd emeli is társai előtt tekintélyét.

— Fodor — állítja meg egy magyar királyi zsinóros sapkás hivatalszolga a siető inast — álljon meg hát. Hova nyargal?

— Még ma tizenöt meghívót kell elhelyeztetnem. Borzasztó nagy ebéd lesz nálunk.

— Hm, pedig a Kapussyék liczitációja után Vasadi következik. Rettentő mód be van az az ember adósodva. Hogy dinom-dánomozhat az olyan?

— Urat ne féltsen, csak a szegény élhessen. Isten áldja komám, nem várhatok. Nézzen be szombaton a kastélyba. Egy pár jó órát mi is töltsünk.

— Van jó bor a pinczében?

— Az biz üres, de van a városban Vörös Samunál. Szarvas-bikát rendeltünk, kappanokat, libákat, halakat, söröket, pezsgőt. Nagy dolog lesz.

Örökség néz valahonnan. Csak forduljon be komám.

— Mi már csak dobbal megyünk — morgóga a hivatalszolga, sokáig nézván komája után.

Hanem hol jár már a serény inas.

Vén ősz ember, vörös kövér nyakkal és borzas, szétzilált ritka hajjal áll a kastély legalsó lépcsőjén, kezében ide-oda forgatva a meghívót.

— Hát hiszen köszönöm. De nem tudom, el-mehetünk-e?

— Nagyon tisztelteti a nagyságos ur a nagyságos urat.

— Te, Ferencz, mondd meg igaz lelkedre, hogy is áll az a te urad?

— A legjobban, könyörgöm alássan.

— Pedig a hir rosszacskán beszélt.

— Egy szó sem igaz.

— Erősen sajnáltuk is.

— Bőviben van nálunk minden.

Azon örvendek. A multkor kenyeret kértetek kölcsön.

Az inas elpirult és himelt-hámolt.

— Most semmi baj. Gondolom, nagy örökség. Fél füllel olyasvalamit hallottam tegnap este a vacsoránál. Sok pénz.

— Már az más, mert egy koldushoz igazán nem mentem volna el. Akinek a kamarája, pin-czéje üres — zárassa be a kapuját. Lina, Lina, gyere csak. A Vasadi uramöcsém ebédre hivat.

Egy öreg páva suhogott ki vuklisan, fodrosan, puderosan, jól kipirosított orczával a tiszta szép folyosóra. Amint megismerte a nyalka liberias inast — haragosan kapta ki férje kezéből a meghívó jegyet.

— Mi ez? Mit akarsz Károly? Nem tudod, hogy — s valamivel lassabb hangon tette hozzá — hogy Vasadiék tökéletesen megbuktak.

— Eh, aki vendégeket tud hívni, annak a feje alja még nem áll rosszul. Azt mondja — s a hüvelyk ujjával mutatott a legényre — hogy nagy örökség —

— Mi? Akkor a gróftól.

— Lássam — fordul nyájasan az öreg aszszonyság az inashoz, kiket hívtok meg. Földváry Pál családjával — jó; Patkóék — jó; Csejtheyék, Váriék, Kovácsék, Libinszkyék, Hauserék — jó; a báró is — szép! Elmegyünk. A plébános ur — derék! Elmegyünk. Határdombi Lacziék — ezek elmaradhattak volna. Szederfáyék, Vermesék — mondja meg, hogy tiszteltetjük a nagyságos urékat, elmegyünk, ott leszünk.

— No látod — mormogá a vén ember, mikor az inas már távozott — te már kibökted, hogy nem, pedig az egész birtokosság ott lesz. Ne féltsd Vasadiékat, azoknak valami nagy pátronusuk van.

— Tudod-é, hogy kenyeret nem adtam nekik kölcsön.

— Fukarkodtál, mint mindig.

— Csak egy tiz forintot sem adtunk nekik kölcsön.

— Elfelejtették.

— Látod?

— Nem kell az embernek mindjárt a legrosszabbat tenni föl. Mindig mondtam, ne féltsd Vasadi Náczit.

— Szép, hogy nem haragudtak meg.

— Jól eszünk, jól iszunk, — nyaldosta örömmel az öreg tisztos uraság vastag fakó ajkait.

— Hogy-hogy? kitől jössz fiam — vette át a Vasadiék inasától a névjegyet a szénakazalok közt egy csinos, fekete-szakállas javabeli ur. Én Határdombi László vagyok — ez itt Vermes.

A legény kikereste az igazit, s azt adta át.

— Helyes! És ő is átnézett minden meghívót. Megjelenendünk.

Minthogy az igaz barátság drága növénye, ha olykor-olykor meg-meghervad is, de hála az égnek, ki még sem szárad: a kisvári birtokos urak a jelzett napon mind a leghivebben megtartották ígéretüket. A »barátságos ebédre kérjük« levélké, mint a katonaparancs pontosan beszállították a régi, új és legujabb barátokat.

Tapasztalhatták Vasadiék, hogy csak éppen az utat kell jól megválasztani, és az eredmény okvetetlenül biztos.

Csak az emberi szívet kell ismerni.

Sokszor a nemes érzelmeket, mint a finom gesztenyét, gubanczos durva kéreg borítja: de fel kell bontani. Fel.

A késő hajnali órák tudták csak felbontani a vidám társaskört.

Telhetetlenek voltak a jó barátok a pohárköszöntésekben, melyek tudnivaló, a legalkalmasabb ablakok, hogy az emberek egymás szíve legbensőbb és legnemesebb rejtekeibe tekinthessenek.

— Éljen a legjobb barát!

— Éljen! Eééljenek!

— Isten az emberi élet legszélső határáig nyujtsa ki a leghübb honpolgár életét...

— Eééljenek! Csókollak, Bruder! Pajtás!

— Poharamat emelem, uraim, töltsünk poharat a legvendégszeretőbb család házára, zavartalan boldogságára...

Igy ment az és oly igaz barátság mellett más-kép nem is mehetett.

— Elvárunk Náczikám — susogta a kapuban a vén Csejthey és vörös bajuszát még a kapufélfához is oda dörzsölte volna.

— De mentül előbb — sivitotta a fodros, vuklis vén Csejtheyné — mentül előbb Mattikám. Én legyenek a szerencsés, a kit legelőbb meglátogattok. Mikor? Várj csak szívem. Most egy hónapra Komáromba megyünk látogatni. De ha onnan visszajöttünk — — igaz, igaz, Nagy-Károlyba megyünk Eta hugom lakodalmára. Megállj, szívem, majd

kártyát küldök én is. Az lesz a legjobb, az lesz. Hát ebben állapodjunk meg, aranyom. Pá, pá, pá!

— Náczikám — ölelte át melegen Határdombi Laczi Vasadi urat — örömmel olvastam a hivatalosban, hogy mindenki vel kiegyezettél.

Nem olvasta, mert nem is olvashatta. De a jó barát mindent felhasznál, hogy vigasztalást hinthessen a bánatos szivekre.

Kovács Muki, a legjobb tánczos azt követelte hogy az egész társaság, így ahogy van, a templom, előtt egyet tánczoljon. Lássák meg az irigyek, hogy az egész megye Vasadiékat a tenyerén hordja.

Némi huzakodással, de a kedves család iránti forró szeretetből, a társaság csakugyan megtette, hogy a templom előtt kettőt hármat rikkantott.

A bánatot, mert az természetes, könnyű leírni, de az örömet, mely annyi nem igaz forrásból származik: való vonásokkal mely ecset tudná megörökíteni a szenvedők és kétségbeesettek számára?!

A jó Vasadiéknak örömtől csillogó szemeire sokáig, sokáig nem jött álom. Meghatotta őket félreismert barátaiknak jósága, nagy előzékenysége s a férj nejét, a nő férjét vádolta gyöngéd szavakkal, a mért az emberekről annyi rosszat tudtak föltenni.

A legsötétebb felhőkből csak egy vékony sugárka törjön elő s a levert ember oly kész határtalan bizalommal fordulni a magas egek felé,

Mind Vasadi, mind Vasadiné megállapodott abban, hogy még ma, mert hisz reggel volt már megkezdik a kölcsönkérést.

Vasadiné a jó Csejthey nénihez megy, hogy a komáromi utcán megelőzze, Vasadi Határdombi Laczit veszi körül. Ez legnyájásabb volt hozzá s meg legjobban is megértette szívét.

Egy kis szender, mint a harmat ereszkedett a kifáradt lelkekre.

— Ah te vagy? Isten hozott — csapkodott kezeivel ide-oda Határdombi László ur — olyan kedvetlen vagyok. Képzeld, az a szemtelen Forgács Lajos ma már másodszor tolakodik be hozzám. Láttál ilyen gazembert? Ülj le. Éppen ebédhez akarunk ülni s jön. De hát a feleségemnek a legravasabb ördög se tudna keresztüljárni az eszén, beküldte a kis fiamat, Aladárt: papa, a leves meghül. Persze csupa illemből is oda kiáltottam, hagyjátok azt a levest. Törtet be a nőm. Tudod, vágott azzal a borotva lelkével olyan pofát: jer enni, hogy Forgács uramnak se kellett több. Kotródott a rongyos ebe. Nem, az Istennek sem adok egy krajczárt. Nincs. Az egész világot én csak nem tarthatom. Kaparj kurta. Ne vendégeskedjél barátom, ha nincs sültre való, élj turóval; ha nincs czipőre való, járj bocskorban — de a becsületes embert ne fosztogasd. Nincs igazam? Mondhatom, rossz ul hiszi, aki azt gondolja: Határdombi Lacziból balekot csinál. Utálok a kéregetőt, én még

koldusnak sem adok, mert egy valódi koldus sincs. A ki elfáradt, az leül, akinek nincs mit keresni, az odább áll. Vegyen kötelet, vagy ha ettől fél: oda adom a pisztolyomat. Egy durranás — és annyi. Mi? hát bruderkám, mivel szolgálhatok. Tanu kell valami szerződésre. Ezer örömmel. Csak a váltótól irtózom. Mióta a gaz Kovács Nandi kétszázötven forintig agyafurt módon behuzott: nincs égi szent, a kinek egy ötven forintig aláírjak. Eladtad a rétjeidet? Helyes. Mennyiért adtad el? Gondolom, szép summához jutottál. Ejnye, ejnye, kedves Náczikám, nézd, most vettem meg a Varga Gyuri nádasát, pár száz forintot nem tudnál-e nekem kiszakítani? Egy hétre teszem azt — vagy legfőlebb Erzsébet-napig.

Vasadi Ignác ur mosolygott, köhögött, valamit kérdett, hogy a főispán itthon van-e Nagyváron? — s fölemelt fejvel, kemény léptekkel kiballagott.

Határdombi elkísérte az okosság határáig, s ott a tiszta friss levegőbe kiáltotta: persze, egy ebédért egy ezerest? Ohó Náci! Nem én ettem bolond gombát. Borodat megiszszuk, ételedet megiszszuk, akár a husodat lerágjuk a csontodról, ha szépen megkérsz: de persze, pénzt. Nem olyan korokban élünk.

Talán hallott is valamit ezekből az aranygondolatokból Vasadi Ignác ur, mert Kovács Muki előtt, a nagy jegenyefa előtt megállott, mintha azt

méretegetné, hogy milyen magas lehet ez a fa, milyen vastag, s egyáltalán hány éves — és midőn háborgó beteg lelkében e fogós kérdésekre megfelelt — gunyos mosolylyal visszafordult.

A folyosó oszlopa mellől, jól eltakarva magát, nézte Kovács ur fürkésző barátját, hanem egy szóval se mondta: hát Náczi, ez a barátság, még be sem tekintesz.

Valahogy sejtette, hogy Ignác rosszban törheti a fejét, mert hiszen jó szeme van az embereknek. Csoszogva egy másik oszlophoz huzódott — majd eltűnt a kertben, onnan egy palánkon átvette magát, kiment a mezőre. Annyira kötelmének tartotta, hogy egy ingadozó embert, mint egy szakadozó omló partot elkerüljön.

— Oh, ha még egyszer talpra állhatnék — kiáltotta Vasadi ur dolgozó-szobájában, melyben most a halál ült az íróasztal mellett és irta visszavonhatlanul elbocsátó uti levelét — hogy kikapcsolnák benneteket szivtelen viperák. Mindeneget elcsaltátok, hizelegve a szivembe csusztatok, Ah kigyók, kigyók, végezzetek velem hamar! . . .

Hamar!

Ha a nyomor, az élet e gyógyithatlan vérmérgezése, oly rohamosan végezné romboló munkáját, mint a nyári jégeső, mely néhány percz alatt kiöl kertet, mezőt, virulást: óh mi könnyű volna szembe nézni az elfordithatlan sorssal!

Nem! mint a fának, melynek gyökerén pusz-

titó féreg dolgozik, egyenként kell elveszténi lombját, ágát, karjait s így adni át a porladásnak derekát, hogy egy utolsó recscesenéssel bucsut mondjon szerencsésebb társainak: az embernek is ekként kell szétmorzsolódnia, perczről perczre, óráról órára, hétről hétre, mert ugrás nincs a természetben.

Vasadi Ignácék házánál előbb a kereskedősegek tették meg sűrű látogatásaikat; azután a végrehajtók jöttek el jegyzőkönyveikkel; majd ifju és öreg ügyvédek hajtatnak be bátran az udvarba, alig méltatva egyetlen köszöntő kézintésre az arczából kikelt, de azért mosolyogni erőlködő gazdát — végre szabad volt belépni, betörni, benyargalni a népnek is, mert hozták a korlátokat leronító végrehajtási jelvényt: a dobot! Fásultan nézte egy ideig Vasadi ur e polgári munkát, tördelte kezeit, sóhajtozott, szabad folyást engedett gyáva könyeinek, s mert látta, hogy a változhatlant megváltoztatni nem lehet, de úgy gondolta, hogy az erkölcsi törvények szerint nem is szabad: kitántorgott a parkba, elbujt a sűrű bokrok közé s éppen olyan közönségesen, mint egy szegény munka nélküli, elzüllött mesterlegény, kihuzta belső zsebéből a hatszemű megváltót, a töltött revolvert — — még egy pillantást vetett a kastélyra, melyben gyermekei bus örömmel gyönyörködnek a tomboló tömeg veszekedő kapkodásá-

ban, s melyben egy szegény asszony jegyzi darabról darabra az árverelésre felmutatott czikkeket — és — és egy megrázkódtató durranás!

— Ah! — —

Ott nyugszik; ujjai még görcsösen vonaglanak; szemeivel küzd a szempillákat lezáró halál; a vér hosszú, állandó munkája után megpihen az ereken; megáll, mint az iszap, és megcsinálja az élet örök zátonyát.

Senki se látja. A madarak szétröppentek. Egy, a ki látja, a mindenható jó isten, ott van az anya mellett, hogy a bízót atyai nyájas mosolyával vigasztalja és halkán a fülébe sugja: B i z z á l é d e s l e á n y o m !

III.

Különböző jóindulatu tanácsok — kalács nélkül.

Még egy darabig erélyesen, bár egyre fogyatékosabb eredménynyel, folyt a dobolás, kiabálás, árverelés, mert a törvény szigorú — az kimért korlátok közt működik és így a kezébe vett fonalat semmiféle öngyilkosságért is ki nem ejtheti: azonban mint a zápor elől utoljára is eresz alá huzódik a legkonokabb ember is, hasonlóképpen a törvény őrei is kénytelenek voltak a nagy jajgatás, futkozódás, hol van, mikor esett, hogy történt-féle kiabálások fokozódó erősödése következtén becsomagolni értékes irataikat, az eredményt jegyzőkönyvileg lezárni, s ott helyt, a sajnosan zavaró esetről a felsőbb hatóságnak rögtön fölterjesztést tenni. Hogy minekutánna így s úgy, mivelhogy, midőn, tehát ekkép, akkép stb. stb. kérvén, várván, kegyeskedvén, méltóztatván ...

— Hol van Vasadiné, hol a ténsasszony (eddig mindig nagyságos volt) követelése hangos sivitással a fodros, vuklis, puderos, örökké kipiro-

sitott arczu Csejthey Pálné, úgy futva és törtetve a népen keresztül, mint aki a legfőbb vigaszt és támogatást hozza kezeiben, jóságos szemeiben s fakó, kitátott ajkain.

Nagyságos, avagy tekintetes Csejthey Pálné asszonyosság elől még az árverelő közegek is tiszteletteljesen odább vonták asztalaikat.

Egy előkelő hölgy, a ki a szerencsétlen asszonyt keresi, — méltóságtól sugárzó tekintetével a legnyersebb elemek fölött is fölényt gyakorol.

— Ki rendelte magát ide, Hajkó uram, mi? lóditotta odább a kisvári fiók-temetkező-egylet vezérügynökét, ki már készült segédeivel a rongyos ravatalt fölállítani, és kinek kezei tele voltak már hosszú, festett fagyertyatartókkal. — Elmegy innen Hajkó uram azonnal, — utasította rendre a mohó vezérügynököt Csejthey Pálné ő nagysága. Rendezni fogom a temetést én, igenis azt, én fogom rendezni.

— Addig a testet szépen be kell takarni gyékényekkel, ha itt nem volna, mert itt már tudom semmi sincs, csak menjenek hozzám, lesz ott gyékény a padláson bőven. Hozni kell. Szegény Vasadit be kell takarni jól. Ezer szerencse — tá-molygott kitárt karokkal, mint a legszomorubb rokon tehetné, ha egyáltalán megtenné, mikor semmi hasznót nem lát — lelkem, aranyos Matildom, ezer szerencse, hogy ma még nem mentem Komáromba.

Itt vagyok. Isten műve, hogy nem indultam még. No, hanem mondhatom, ki hogy kezdi, végzi: a te drága urad ugyan gazul cselekedett! Hát kutyateremtette, addig férfi egy férfi, mig tele a hordó borral, a bugyelláris pénzzel, a hombár gabonával? No ez szép! Itt hagyni két szép gyereket — mit sirtok? olyan lelketlen apát nincs mit siratni. Jó az isten, dolgozzatok s ne féljete, majd meg fogjátok keresni a kenyereteket. Anyátok miatt ne busuljatok. Ezer szerencse Mattikám, hogy nem mentem még Komáromba. Jól tettem úgy-é, hogy rögtön küldtem be Nagyvárra egy lovaslegényt, hogy menjen a főtemetkező egylethez, melynek a férjem igazgató-tanácsosa, hogy küldjön azonnal teljes nóbel fölszerelést. Nem szabad, hogy egy volt birtokostársunk, kérem uraim, itt a liczitálás ma megszűnik, és kijelentem, hogy elsőben is a temetkezési költségek fognak levonatni a birtokból — nem szabad, hogy összehányt ravatalon nyugodjék. Koporsó érczből, jó finom minőségű, ablakkal akarod édesem? jó, legyen, ablakos koporsót fogok rendelni. Nem szabad, hogy egy volt birtokostársunk ne ablakos koporsóban nyugodjék. Atlaszvánkost? persze, atlaszvánkost — azt rendelék, nem szabad, hogy egy tisztességes birtokostársunk holmi forgácsvánkoston nyugodjék. Ugyan hagyjátok gyerekek azt a sirást; — látjátok, hogy itt vagyok. Ezer szerencse, hogy nem indultam még Komáromba. Fekete szalonru-

hát, mi? természetesen jó közép minőségű fekete szalonruhát adatok férjednek. — Ugyan egy préda, rossz máju ember még daróczköpönyeget sem érdemelne, de mivel mégis birtokostársunk volt, nem szabad, hogy ne jó minőségű szalonruhában pihenjen. Minő sapkát akarsz a fejére? — ugyan ne sirjatok; mit csókolod azt a gazembert? — ezüstös sapkát, vagy aranyosat akarsz? Nem bánom, legyen; nem szabad, hogy egy volt birtokostársunk csak mesteremberi ezüstös sapkában üljön a koporsóban. Hát czipőre gondoltál-e már? Ugyan mit jajgattok? Egy elhullott drága-ló többet ér, mint egy szivtelen ember, a ki a szegény családját nem sajnálja nyomorban hagyni, — mondom, hagyjátok azt a sirást. Ezer szerencse, hogy nem mentem még el Komáromba, s magam rendezhetem a temetést . . .

Jött az öreg tisztelendő ur, nagy vörös orral, mely a bánattól most szinte megkékült, és a káplán urral, ki a leányokat, menyecskéket nyájasan köszöntötte, s mivel óhajtott annak idején, esetleg mentől előbb idevaló pap lenni — többeknek igen barátságosan megrázta a kezét.

— Lássá tisztelendő atyám — fordult a temetést rendező urhölgy Csethy Pálné ő nagysága a szemeit törölő aggastyánhoz, — ilyenek a mai férfiak, esznek, isznak, kártyáznak, gyorsan nyakára hágnak a kis vagyonkának, s vagy defraudálnak, és ha sikerül: kisuhanak Amerikába,

vagy ha nem tudnak becsületesen szabadulni a bajból, hát a nyomorult családjukat egy revolverre bizzák. Ez ellen kellene ám hathatósan prédikálni, és nem a fodor, rizspor, égett-bor, meg csipke ellen.

Itt van, ezt a jövő vasárnapra bátran fölveheti, szent atyám textusnak. Mossa meg a férfiakat jól — — istenesen.

Jöttek az előjárók, a főbb birtokosok, hogy őszinte mély részvétüket e jelen, váratlan, megdöbbentő, lesújtó gyászesemény fölött kifejezzék.

A diszes és kimondhatom: fényes küldöttséget Határdombi László ur vezette, kinek mindjárt oldalánál állott bus, együgyü arczczal Kovács Muki ur, bizonyosan elgondolva, hogy néhány órákkal ezelőtt még a templom előtti pázsiton együtt tánczoltak, és éltették az örök barátságot — és ehol!!

— Nagyságos asszonyom! — és a részvét-küldöttség hirtelen ünnepélyes félkört formált — van szerencsénk mély megilletődéssel ugy birtokos társaim, mint az előjáróság legőszintébb érzelmeit tolmácsolni. A legnemesebb, a legmunkásabb, a legáldozatkészebb honpolgár dőlt ki sorainkból, oly férj, oly családapa, ki mindenkor mint mintakép tündökölt előttünk . . . Ugy illett, hogy a nagy elfogódásban a szónok elakadjon, sirva fakadjon, az özvegy vállaira dőljön és a gyermeke-

ket zokogva simogassa, utalván őket a jó istenhez, ki legjobb atyja az árváknak.

Ott voltak a hitelezők is, tömött zárt sorokat képezve és komor tekintettel mérve föl minden pénzzé tehetőt. Jött vágatva a hegyen a nagyvári temetkező egylet vezérigazgatója, egy kis sárga arczu, fekete-szeplős emberke, messziről kiáltván, hogy félre, félre, ki a kaput!

Ott ült a vezérigazgató ur mellett Csethy Pál ur az egyleti tanácsos, vastag vörös bajuszát a lehetőleg előre feszítve, hogy a bámész csöcselék odább álljon.

Már tizenegy óra előtt megérkeztek a törvényszéki orvosok, a Kupak borbély, kit ilyenkor mindenki orvos urnak titulált, és vidáman ugráltak le a hosszú oláh szekérről, és nem restelték azon kezdeni működésüket, hogy mentül előbb ütessék össze egy kis jó villásreggeli, fehér borral, ó borral.

— Savanyu viz is legyen, nem kell szóda, — csapott a törvényszéki orvos ur, egy kövér piros arczu, cigányfekete fiatal ember, a falusi bíró vállára.

Általában e gyászesetből is meggyőződhetett akárki, hogy nagy és terhes ugyan az adózás, de az állam a rend érdekében semmit is el nem mulaszt.

Ki hívja ebédre, mert a dél, s a kedves déli harangszó mégis itt van, tehát ki hívja ebédre a szomorú feleket?

Mivel szerencsére még nem ment Komáromba, és mivel tudta, hogy férje a temetkezési egyelet tanácsosa: az ebédadást a temetés rendezésével együtt ő követelte magának — Csethy Pálné urasszony.

E jogos követelésnek a birtokostársak, törvényszéki urak, és főbb funkczionáriusok készséggel engedelmeskedtek. Meg kellett jelenni a gyászoló özvegynak is gyermekeivel, hogy a részvét gazdag nyilatkozataiból erőt és tápot merítsen a bizonytalan jövő napjaira.

— És, ha szabad kérdenem — fogta meg lágyan Határdombi László ur az özveggy jéghideg kezét — mihez gondolja, hogy kezdeni fogna? Ne vegye nagysád tolakodásnak, de keresztényi kötelemem e kérdést szőnyegre hozni. A boldogult legjobb barátom volt, sorsa és gyermekeinek sorsa érdekel, rendkívül érdekel.

A borotva képű Határdombiné, ki férje mellett örökké résen állott — intett, hogy figyel és mindent lát.

— Nem tudom — nyögte a szegény asszony, az asztalkendővel eltakarva könytől ázott arczát.

— Természetesen mindent el kell egyszer adni s ha valami esetleg fenmaradna, de nem marad, óh nem marad! lehetetlen, lehetetlen, akkor hirdetést teszünk közzé a nagy lapokban, hogy egy rangbeli jó házból való asszonyság — kulcsárnénak.

— Nem, nem! — tördelte daczosan a szerencsétlen nő.

Határdombi ur valami ürügy alatt fölkelte s így Kovács Muki urnak jutott a szerencse, hogy Vasadiné mellé kerüljön.

E derék urnak olyan természete volt, hogy mihelyest nő mellé került, a sarkait tánczra ütögette s ezt csakhamar megtette most is. Természetes, hogy a tánczmozdulatok a legbusabb szívet is, a milyen a Kovács uré volt — derült hangulatba hozták.

— Sohse tessék busulni nagysád — kezdé Kovács ur, az asztal alatt verve egy divatos nóta taktusát, minden attól függ, a mint öreg főispánunk igen helyesen mondani méltóztatott, hogy a dolgot milyen szemmel nézzük. Náczi nem akart tovább élni — s vége! Nagysád itt marad köztünk. Nem eresztjük. Már beszéltünk Forgó Ferivel, hogy te, annak a csinos asszonynak megszerezzük a postamesteri hivatalt. Havonként husz forint biztos. Alapnak elég.

S az özvegy érezhette, hogy Kovács Muki ur a tánczoló lábaival nem tud egy helyt maradni, hol erre, hol arra kaparász.

— Nem, nem!

— Hagyjon békét Mattika lelkem, az ember mai világban úgy él, ahogy tud. Első a kenyér. Óh mi még, majd meglássa, sokat — (s mivel már

a becsületes száján volt, kimondta) tánczolunk együtt.

Vasadiné azon okból, hogy leánykája hozzá kívánczik, fölkel az asztaltól, sirva összeesköltölte gyermekeit, kik panaszkodtak, hogy éhesek, és még semmit se kaptak — és egy kis oldal-szobába huzódott.

Két jószívü barátnéja követte, Határdombiné és Forgóné.

Öt magát összeesköltözték, de a két gyermeket leszidták kegyetlenül.

— Maguk rossz gyerekek — emelte föl vékony sovány kezét Határdombiné, — rossz gyerekek, eltörtek egy poharat.

— A Zsuzsi törte el — nézett szembe a szép szőke fiucska.

— Azt meg kell fizetni. Matild a gyerekeit, annyi áll, borzasztó rosszul nevelted. Ernőt mentül előbb beadod egy szabóműhelybe s Krisztinkával te akárhol kaphatsz varrónői állást. De ezt az átkozott rossz kölyköt én egy perczig se tartanám magamnál. Menjen. Mentül előbb, annál jobb.

— Én mást javallanék — nyaldosta Forgó Feriné vastag ferde ajkait. Te szivem igen pompás sülteket tudtál mindig készíteni, mert valld be, magad voltál a szakács, most látod, én azt tenném, elmennék a nagyturi püspökhöz, az nem olyan vén

ember még, hogy egy csinos asszonyt meg ne hallgasson és én kérném, hogy fogadjon szakácsnéjának. Édesem, van egy miniszteri tanácsos nagybátyám, ennek az anyja gróf Dégen Mukinál szolgáló volt. . . .

— És te itt ülsz? — csapott mint egy héjja az asszonyok közé Csethy Pálné, itt nevetgélsz? mint-ha az uradat az alispáni székébe most installálnák, én meg lótok-futok, hogy a temetés mentül szebben üssön ki; hordatom az asztalokat, székeket, koldultatom az eszeczájgokat a virrasztóhoz; bort veszek, juhot vágatok; vagy te azt gondolod, hogy egy uri temetés semmi, annyi mint egy Náczi-napi vacsora? Kutya-adtát, látszik hogy éltetek, hogy a mit kaptál, megérdemelted; most munkához. — Nagyvárról bejönnek a papok, Szomjasról a tűzoltók és semmi, csak egy krajczár sincs a kezemben. Ki fizet? Én? Tagadom. Hátha én meghalok, engem ki temet el? Ohó fiam, a ki a pénzre nem teszi a kezét, az úgy jár, mint a Vasadi Náczi. Megállj! Szerencséd, hogy nem mentem Komáromba, hogy itt vagyok.

Gondoltam valamit, mert azért ha a nyelvem szól, a szívem, fiacskám jó. Nem tudom, ezt a temetést is ki állja ki, ki romlik bele, mert itt egy krajczár kevés, de annyi nem marad, hát azt gondoltuk az urammal, tégedet Matti beteszünk a temetési együlethez. Ott szükség van egy főnjáróra,

a ki a női halottakat öltöztesse — — no, mit ré-
mülködöl?

— Nem, nem! szökött fel a szegény özvegy,
kézen ragadva gyermekeit — nem, nem!

És keresztültörte magát az asztalokon, hogy
férjéhez meneküljön, a koporsó elé vesse ma-
gát — és

És várja, hogy a jó isten hogy szól a do-
logba?

OSZK

Nemzeti Széchényi Könyvtár

IV.

Fogadások egy elmerülőre.

Vasadiné, mikor kisírta magát szerencsétlen férje ravatalán és valamennyire megvigasztalódott, hogy hála a jó égnek, Ignác, ha mindenünk elment is — legalább uri, birtokostársi diszes temetésben részesül és az irigyek, rosszakarók ebben az egyben gonosz céljukat nem érték el: fölemelkedett a ravatal zsámolyáról és bizonyos rendezői szemmel tekintett szét a nagy, tágas halotti szobában. Megszámlálta a gyertyákat, szép sor gyertya, huszonnégy s mily vastagok, hosszuk, akár egy-egy fáklya; megnézte az érczkoporsó oroszánfejes lábait, igazi szépek, aranyozottak, mint a gróf Péli Tamásnál; megtapogatta a halotti ruhát, ez nem volt már új, mintha viselte volna valaki, mert a térdén úgy volt összeférczelve s a fekete szalon kabát gallérja leszakadt, de a szemfedő finom volt s ezzel meg is elégedett.

Megsókolta a halottnak imára összetett fehér ujjait, ráborult még egyszer arra a bizonyos helyre, a hol a golyó átfurta a mellet — azután

elfordult, uj zokogásra készülő ajkait összeszorította — s szólt gyermekeinek :

— Ernő, fogd meg a kis testvéred kezét és menjünk. A kicsinek ezután te léssz a papája.

— Akkor Krisztin! — parancsolta komolyan a fiu a leánykának, azt az ezüstös tárczát, amit a káplán bácsi adott az asztalnál neked, hohó, ide csak.

Krisztinka leszorította kezeivel a tárczát.

— Hagysz mindjárt békét a kis testvérednek?

— De ha én vagyok a papája, akkor a tárczának az én zsebemben kell lenni. A pénzes tárcza nálatok is mindig a papánál volt. Ide vele.

S a koporsó mellett a testvérek első czivódása megkezdődött, Darwin szerint az a jogos küzdelem, melyben az erősebb, ravaszabb legyüri a jobbat, gyengébbet.

Eles sirás töltötte be az ebédlőt, de nem a halott apa miatt, hanem az ezüstös tárcza miatt, a melyikhez az uj papa formált just.

Jó hogy halott-látogatók jöttek, s ezek a gyermekviadalnak végét szakították.

Három rongyos kötényes legény, s egy ur sárgás arczczal, fekete szeplőkkel.

— Én, mint a nagyvári temetkező egylet — hozza, hozza Samu azokat a ruhákat, ezeket itt levetjük — és, mint az egylet vezérigazgatója — hát a koporsó? jó, jó, csak hozzák, puha-fa? politúros? jó, jó. Kérem nagysád — és nevető vigyorgással ugrándozott a vezérigazgató ur az özvegy

körül — tévedés történt a dologban, nagyszerű tévedés. Megrendeltetett bronzirozott ércz nyug-
 ágy, kétszáz tiz forinttal; és szalon felszerelés
 százhetvenöttel; huszonnégy gyertya ötven fo-
 rinttal; pálmák, oleanderek, fikuszok tizennégy-
 gyel; jó illatu, első minőségű tömjén hat forint
 nyolcz krajczárral, és kérem szeretettel, utasításba
 vevődven négy ló, disz-szerszámmal, egy vén ful-
 lajtárral; tiz nagy koszoru az egyletek, testületek
 számára; és megint kérem szeretettel 8—12
 majdan magánosoknak már kész feliratokkal, az
 egész teljes rüsztung ötszáz kilenczvenöt forint és
 néhány krajczárral, és most a tanácsos ur Csethy
 Pál ur lélekszakadva siet hozzám, kihuz az asztal-
 tól, hogy igazgató ur, nem vállalhatok felelősséget
 a kontóért, rendezzünk csak harmadosztályu teme-
 tést száztiz forinttal. Azért gyorsan át kell öltöz-
 tetni a halottat, más koporsó, más ruha, hat darab
 gyertya, öt oleandert ingyen adok, mert ezeket
 már bajos elszállítani, de a többit fiuk, vigyétek!
 Itt az egyesület rettentően károsodik. Kérem édes,
 ó nagysád, esedezem, könyörgöm kegyeskedjék
 most a tereméből kisétálni, mert azonnal hozzá kell
 fognunk az átöltöztetéshez. Kérem, kérem . . .

S majdnem mint egy elegáns széptevő, toltá
 ki kezeivel a vezérigazgató ur a kétségbeesett
 asszonyt, kinek még ilyen valamit is meg kellett
 érnie!

— Istenem, óh édes istenem! — hallatszott

a távozó asszony jajkiáltása s »gyorsan, gyorsan fiuk!« volt rá az üzleti válasz, a kalapácsütés, csoszogás, kiabálás élénk bizalmas zajában.

Nem lehet, nem lehet kívánni, senki se kívánhatja, hogy egy szolid üzlet, melynél az évi perczentekre kell fektetni a sulyt, oly borzasztó károsodást szenvedjen. Jobb most helyreigazítani a rossz számítást, mint majd a fizetésnél történjenek csuf huzalkodások.

Ha valaki nem látta még, hogy öltöztetik át a már koporsóban pihenő halottat, és hogy ebben semmi sértő nem foglaltatik, úgy egy perczre tekintsen abba a sarokba, az ablak mellé. Ott áll a halott, amint egy legény két karjával hátulról átölelve tartja, a ki szivarozik s egyet-egyet lök a le-lecsukló tetemen. A másik társ hányogatja le a ruhát, mint a kérget a fáról, minden megihatottság nélkül; a harmadik a koporsót szereli föl, jó forgácsal, e helyen egyébiránt ép úgy lehet álmodni itt maradt kedveseinkről, azok nyomoráról, mint a legfinomabb selyem »Zugehör«-ön.

Igy, most már egész rendesen történik a néhai Vasadi Ignác ur eltakarittatása.

Mivel a négylovas diszhintó nem jött be Nagyvárról; mivel a fáklyáskiséret elmaradt; mivel a vendégkocsis a koszorukkal nem ballag a halottas szekér után; mivel a bér- és magánfogatok hosszú sora nem uszik a kisvári főutczán és mivel se dalárda, se tüzoltó diszcsoport, se birto-

kostársak szövetkezete, se a tanítók egylete, se fényes papisegédlet nem ékesíti a temetési menetet, közönséges falusi parasztok rudakon viszik a koporsót; a magas szőke káplán ur czelebrál fehér ingben s a hosszú kántor bőg mély recsegtető hangon, szívből kiáltva: »Te vagy, te vagy én Jézusom! Nincs már, nincsen, már jól tudom! Porból lettünk, azzá leszünk, Csak ez biztos osztályrésünk! — —« Az uri közönség ilyenkor nem az ut közepén, hanem az ut két szélén a házsorok mellett oldalog, keresve egy-egy szűk utcanyílást, melyen haza suhanhasson. Csak a polgár- és parasztasszonyok temérdek képviselője tódul tömör sorokban a halott után, mert az a hite, hogy az öngyilkos isten különös oltalma alatt áll, és a ki a szerencsétlen öngyilkost végső útjára el kíséri: istennek tetsző, kedves cselekedetet művel.

— Fogadok reá — rántja meg Kovács Muki ur Határdombi Laczi barátját, ki piszkos szavakat mond a szép özvegyről — nem telik bele két hét, s Vasadiné a Forgó Feri szeretője lesz.

— Oda Muki pénz kell, s Ferkó egy rossz krajczárért a fülét le hagyja vágatni, hanem arra fogadok pajtás, hogy egy hónap múlva Nagytúr piacznán a Kupácsek kanonok hintóján fog Mattika végigevezni. Bolond is lenne, ha nem tenné.

Hát ugyan mit veszt egy olyan asszony, kinek az ura úgy lötte magát agyon? mert egy greslit se tudott maga után hagyni. Én már két éve, de

öt éve, mindennap vártam Náczi öngyilkosságát. Ezt sokszor meg is beszéltük Zsigával, Józsival, hogy Náczinak vagy golyó, vagy kötél, vagy árzenikum lesz a vége. Nagyon természetes! Te, én ezen a kis közön itt eltűnök, új szobaleányunk jött Debreczenből, s mielőtt a feleségem tudtára adná, hogy én milyen semmirevaló vagyok: meg akarom tudni, hová való, élnek-e a szülei, vannak-e nagy felnőtt bátyjai; egyáltalán tájékozni akarom magamat. Fogadok, hogy Náczinéből pompás aszszony lesz.

A régi jó barátok, birtokostársak, azt meg kell vallani, oly melegen érdeklődtek Vasadiné iránt, hogy még a temetés alatt megindították egymás közt: mi lesz Náczinéval?

— Nem hiszem, hogy elfogadja a postames-
terséget, mert akkor Forgó Ferkó kezébe kerül.

— Tanitónő lesz.

— Itt?

— Itt.

— Én nem adnám hozzá a gyerekeimet.

— Mért?

— Vasadiné ugy is elmerül.

— De ha megmenthetnők — veti föl e lehetőség egy kis ripacsos ősz ember, kigyult arc-
czal, résztvevő apró szemekkel.

— Hát mit tudna velök tenni urambátyám?
Halljuk.

Ily egyenes kérdés, mely az áldozattal járó

segítségét rögtön kihívja, még azokra is a legroszszabb hatást gyakorolta, kik hajlandók lettek volna tán valamit — községi uton tenni az árvákkal.

— Barátom, engemet nem kért fel, mikor az adósságait csinálta. Nem elegyedem ilyen kényes operációba.

— Nekem öt gyermekem van.

— Nekem egy beteg vén anyám.

— Nálam meg örökké ott ülnek a feleségem rongyos nővérei.

— A feleségem, hogy nekünk nincs — ki nem állhatja a gyerekeket. Azt mondja: inkább kutyákat tart.

— Hát uszszék a meddig uszhatik, ha a nagy hajónak két-háromszáz élettél el lehet merülni: akkor én egyért vessem magamat a vízbe? Soha én?

E talpraesett hasonlat sok vérző szivből kirántotta a tövist. Igaz, nagyon igaz, ha egy nagy hajónak két-háromszáz emberrel, egész családokkal szabad elpusztulni egy őszi ködös reggelen vagy éjszakán s azért a haza mégis el nem pusztul, csak egy falu is tönkre nem megy: nincs miért a legnemesebb embernek is azon törni a fejét, hogy egy özvegyasszonynyal meg két gyerekkel hát mi is történjék.

Inog, lebeg, vergődik, s ha nem bírja: elmerül. Ennyi!

Temetés után, mint a nagy ünnepek után szokott lenni, a búban, áhitatban kimerült lélek az élet apró jelenetein nyeri vissza erejét, munkakedvét. Vasadiné, a mit régóta nem tett, fölment a terjedelmes kastély padlására; ott szerteszét régi konyha- és szobabutorok heverték porlepetten, háborítatlanul; ócska törött divánok, fauteillek, nádszékek, fogasok, félig törve, kicsorbulva, hatalmas rézkampókkal. A sarkokban üvegek, skatulyák, réz- és pléhedények, a gerendákon lószerszámok, nyergek, elviselt köpönyegek, melyek ki tudja mióta heverhettek ott a békés nyugalomban. Egy sötét ketreczben ládák, bőröndök takaróztak a homályba és pókhálókba.

Már a törvény tökéletesen eleget tett a követelők ohajainak, s a rendeletek szabványainak, mindent elérverelt, vagy lepecsételt, a minek értéket tulajdonított.

Itt, ezek a semmik, mint a mezei szabad virágok, nem tartoztak követelés alá. A józan női elme mohón kapott a lim-lomhoz, turt, kotorászott bennök, hánytá-vetette a fölvert porban a kerges czipőket, hosszú száru csizmákat, bőrös sapkákat. Órák teltek el így növekedő édes reményekkel, a nélkül, hogy valaki föltekintett volna e lázas zakatába. Vasadiné szívében a hit, remény, bátorság minden egyes darab butorral, ronggyal erősödött.

Ah mit akar?

Lassanként, ahogy az értékes holmi növekedett, ahogy az egyedüli mentőszer, a pénz szaporodott: szemei kinyíltak, a könyvek nem zavarták látásukat többé, ajkait valami csodálatos terv derült mosolyra vonta.

— Ezeket én eladom, elviszem Károlyba, ott az ó-szerben megveszik. Nem megyek senkihez.

Leült s mint a ki hosszas kutatás, fáradságtalan munka, álmatlan éjszakák után, egy harmatos hajnalon rátalált a keresett kincsre, a köszén érre: dobogó szívvvel kiáltott föl, óh édes istenem, csak te el ne hagyj.

Régen, a szebbnél szebb, finomnál finomabb befőttekben tudott talán csak így gyönyörködni, mint most, e rendezett, csinosan elrakosgatott ócskaságokban.

Becsé volt előtte mindennek, mert mindenben gyermekeinek jövőjét, önmagának erős támaszát látta. Ezek nem utasítják el; nem zárják be előtte a kapukat; nem akarnak csalárdul Komáromba menni; szemtelen ajánlatokkal nem állanak elő; sőt, mint az érett gyümölcsök az országot szélén, önkényt kínálkoznak: jer!

Ösztöne megsugta, hogy kérdezzen meg valakit, valjon miután a kastélyt, a földeket, a fölkelhetőket eladták, elvették, lefoglalták, ezeket pedig itt senki se vette számba, valjon ezekhez az egykor szemétdombra szánt haszontalanságokhoz tart-e valaki igényt? Óh ha nem tartana, ha a

jó isten ennyit már meghagyna egy szegény özvegyasszonynál! Ha az emberek megengednék neki azt, hogy ő itt ezeket deszka-ládákba csomagolja, és egy éjszakán, mikor a híres kartársak, az ügyvédek nyugosznak édesen — hogy ő ezeket innen elszállithassa egy távolabbi városba! Ha a jó isten ebbe beleegyeznék!

Nemcsak a rókának, a gonosz farkasnak, a vad medvének adta meg a természet azt a mély látást, hogy mértföldnyiről meglátja a közelgő veszélyt és kijátsza a ravasz, erőszakos, önző embert, a teremtés remekét, kinek szép arcza az isten arcza és forró szive az égi Atya szive: hanem ime, egy nő, egy anya, egy jól nevelt fiatal hölgy is rálép a szabadulás útjára.

A még ott maradt néhány ödöngő cseléd, szomszéd parasztasszony, nem tudom, észrevette-e, hogy a nagysága egyenesebben jár, hangosabban beszél és nem süti le minden jövő-menő előtt a szeméit: de a gyerekek megérezték, hogy a mama csókja keményebb, ölelése jobb izü és nevetése megint olyan, mint volt.

Csak egyszer isten megmutassa az üldözöttnek, hogy merre fusson, csak egyszer az oltalmára való eszközök közül egyet-kettőt bár a kezeibe adjon: a többi aztán jön seregestől.

Im sűrű eső esik; az ég beborul; nappal is majdnem alkonyi sötétség borítja a földet; a sár földagasztja az utakat, hogy a ki erősen nem kény-

telen vele, e kutyának való időben ki ne lépjen: és Vasadiné két szekerecskével ebben a legalkalmasabb időben, éjféli egy és két óra között ballag, inkább mint a vízben járó, csobog ki az országot felé.

A Kapisztrán-utca sarkán egy folyosón, köpenyegbe burkolva az öreg Nagy Pista bácsi ügyvéd ül most is, mint nagyon sokszor, mivel fiatalabb hitvestársával szomorú viszonyokban él és nem tudja hallgatni sokáig a szemrehányásokat. Kinyújtja fejét rongyából a szürke aggastyán; vilámló szemekkel fölismeri a menekülőt, ki alkalmasint tilos árukat szállít; első perczen, mert ő is ügyvéd, oda akar szökni, hogy halt! egy tapodtat se tovább, míg . . . majd mint az ör, a hogy nézi egykedvűen a folyón uszó, szabaduló rabot, mormogja: eredj, eredj, ugyis elmerülsz! Egy öllel időbb vagy odább, de elmerülsz szegény Vasadiné.

V.

Csak egy asszony. Csak egy asszony ne volnál!

Nem tudom már, hogy van, én valahányszor ifju éveimben, hosszabb távollét után, hazamentem boldogult szüleimhez, mindig elgondoltam a falu felé, ahogy szemembe tűnt a torony csillaga s a fás, lombos homályban kivettem a pontot, a hol ők laktak, — kedves öregeim ugyan hogy lehetek ti most, nincs-é valami nagy bajotok? Anyám köhög-e nagyon, s apám birja-e még a lábait. Testvéreim . . .

Gondolom a jó szülők is ép így lehetnek közeledő gyermekeikkel, s a testvérek bizonyosan mindent elkövetnek, hogy a fogadtatás a legszívélyesebb legyen, s ahogy ma mondják: »sem mi kívánni valót ne hagyjon fönn.«

Özveggy Vasadi Ignáczné az ócska tárgyakból isten segítségével szerzett pénzecskéből egy részt arra szakított, hogy a jó mamát, a Klárit, Bertát, Gyurikát, s az atyafiakat Veszprém városában megkeresse. Az öröm miatt, hogy rég nem

látott szeretteit újra kebelére ölelheti, és gyermekeit a kedves ismerősöknek bemutatathatja: tulságosan elfogódott. Sirt, hogy gyermekei haragosan kapaszkodtak a nyakába és csókolták, hogy mama, te megint mit csinálsz?

Mit? Mit tud a sziv csinálni, mikor örül, remél, és még szeret? Sir, és áldást kíván mindenkire.

A magas, nyulánk asszony fekete ruhájában, meggörbülve, fekete csipke-kalappal fődött fejét mélyen aláhajtva, egy öreg anyókanak látszott, telt piros arcát most kékes fehérség fogta be, szemei a sok sirás miatt megapadtak, majd felényire huzódtak össze, szemei alatt sűrű ránczok képződnek, mind szüntelen zokogott, a mi által egészen nevetségessé vált gyermekei előtt.

— Te mama, huzta le nyakát kis vékony karjaival a kis leány. Te ugy csinálsz, mint a kása: pü, pü, pü. Most jó vagyok, minek sirsz? Ernő se dulakodik, ő is jó. Ne vess — óh édes mamuska azért is ne vess, neved ki, hogy Csethy néni még a czipőmet is le akarta huzni a lábamról, hogy ad másikat, de nem igaz, mert csak el akarta vinni a kosarában, mint az uj fésűdet, neved ki, és mutasd még egyszer, hogy csinált? Ernő, te is tudod mutatni, mutasd, hogy akarta lehuzni a lábamról Csethy néni az uj czipőmet.

Ernő férfihoz illő komolysággal térdein a pénzét számlálta, és hozzátette azokat az ezüsth-

tosokat, sőt huszasokat is, a miket Veszprémben a nagymamánál fog kapni, Háni nénitől, Berta nénitől, Gyuri bácsitól és legkivált a nagymamustól. Ő tehát most oda se tekint kis leánytestvérére.

Igy csak az anya és leánykája játszották el a jó Csethy néni furfangját, mialatt a hegyi utról a kocsi szépen leereszkedett Veszprém városába.

Akármennyire boldog vagy kemény szivü legyen valaki, és tudjon oly lelki erővel birni, hogy föl se vegyen bizonyos dolgokat: mikor hosszú idő után szülővárosába belép, különösen ha ő is véletlenül gazdag emberből azalatt koldussá lett, boldog, irigyelt asszonyból szegény özvegy-asszonynya, a ki rakott szekér helyett egy csomó panaszszal, sóhajjal, édes jó istenemmel jő, és titkos kérelmi fogásokkal: hát igen nagyon elérzékenyedik! A házakat nagyobbaknak látja mint régen; a templomot magasabbnak, — komorabbnak; az utcákat szélesebbeknek; az embereket hallgatógabbaknak; a gyümölcsös piacot, mely mellett el kell haladnia — maga se tudná mért: drágábbnak. Mindent mindent többnek, nagyobbak, talán szebbnek lát, csak ő maga érzi, hogy kisebb lett, vénebb, rutabb, szájalomra méltóbb mint azelőtt, a szép ifju korban.

Ugy tetszik, mitha senkit se ismerne már és mégis mindenkinek köszönni igyekszik serényen; azt véli, hogy megismerték és mindjárt megszólítják, holott közönyösen mennek el mel-

lette és senkinek se jut eszébe, hogy oda kiáltson : jó napot, jó napot kedves hugom ! De megszépült ! Isten hozta nálunk, ugyan szép, hogy egyszer már ránk is gondolt !

Különös nyomás ül a szivre, örömnék, bánatnak, szégyennek, félelemnek vegyes érzése.

Végre begördül a kocsi a szülői ház kipadlózott kapuja alatt a virágos udvarra ; ott a nagy szomorufüz a kut mellett, minő hatalmasan megnőtt, milyen gyönyörűek ágai ! ahol a szülőlugas, már a ház tetejére futott ; a barackfák a kerítés hátánál, egy-két szem a tetején még maradt is. Csirkék, ludak, kácsák, galambok. Ehol a kutyák is elősiettek a folyosóról és konyhából és csupa illedelemből hangos ugatást kezdenek pár percze, s mikor látják, hogy csak egy asszony száll le a kocsiról, s két gyermek, viassasompolyognak s egymáson harapnak egyet, hosszú vonítással.

Mi az ? nem a mama, meg a leányok futnak ki előbb az érkezők elé, hanem a cselédek. Ők bámulnak, és vigyorognak, kezeiket morzsolva.

Végre kijött egyik tesvér.

— Hánika ! kiált, kezeit ölelésre emelve az özvegy asszony. Kedves lelkem anyám nem beteg-e ?

— Nem hát.

— Ernő, Krisztinka, csókoljátok meg a Háni nénit.

Háni néni, ki egy megaszott, magas száraz

öreg leány, haragos tekintettel, mint a valaha szép, de megtörődött hölgyek, fakó szintelen ajkakkal; hosszú eres nyakkal; sárgás fülekkel és kidagadt kékes gyűrűs szemaljakkal, lecsüngő mellekkel és ritkás fogakkal — el nem palástolt gunyos elégtétellel tekint nénjére, kiről azt hiszi és hitte mindig, hogy szerencsájének megrontója, mert Vasadinak őt kellett volna elvennie, ha lett volna akkor is, mint ahogy most nincs, becsület a világon.

Foghegyen kérdi:

— Nincs több gyermeked? Nem járt nálatok himlő?

— Oh, az a legegészségesebb vidék, — kapkod ide-oda az özvegy, nézve, hogy honnan tűnnek elő a többiek. Megcsókolhatod őket bátran Háni. Mi már a szépségünket nem félhetjük.

Mormogott valami nyers választ Háni kisaszszony, mert ilyen kiméletlen beszédre még szurni is lehetne.

— Hát Berta nincs itthon?

— Hogyne volna, most áztatta a lábait. Vagy kiszaladjon teneked meztláb?

Igy, így, ilyen akkordokkal haladtak a mama felé.

A rendkívül magas kövér, de megvénült anya egy hosszú fehér kemenczéhez támasztotta a hátát és kezeit a mellén egybekulcsolta. Ugy várta leányát és unokáit.

Ne ütődjék ezen meg senki. A vidám, tele to-

rokból kiabáló, ugrándozó fogadás csak azokat a vendégeket illeti meg, kik gazdagok, tiszteletreméltók, kik nem hogy vinnének, de sőt hoznak s kiknek megérkezése, mint az áldott napé, fényt hint az egész városra.

Vasadiné szeretetében, örömében úgy kiterjesztette a karjait, hogy igen kevésbe került volna neki az egész kályhát átölelni, s így mutatni ki, hogy mennyire imádja anyját.

— Mamám! drága mamám!

— Ugyan szégyent hoztatok a családra, mindenki azt mondja, még a Novák doktor is, hogy te vitted Náczit a temetőbe.

Még nem is utasithatta vissza e kegyetlen vádat a szegény asszony, midőn Háni zordan oda vetette:

— Te, te, az bizonyos.

— Én?

— Itt az az általános vélemény.

— Oh mama, mama — furta az özvegy fejét anyja hóna alá, mintha ezzel akarta volna az anyai karokat ölelésre birni.

— Ne busulj Matild — haladt be az oldal-szobából egy hatalmas termetű, de szebb évein rég túl levő leány — majd felvilágosítom én azokat a lelketlen rágalmazókat, hogy a dolog hogy volt, mint volt. Látod, nekem ma már korán reggel ki kellett volna mennem a mezőre, mert a papa halála óta a gazdaságot, tudod hogy én viszem — de

látني akartalak és vágytam látni a gyerekeidet. Aranyos szép gyerekek (és csattogtak a csókok) te se hajtsd meg olyan nagyon a nyakadat, mert nem ér ám az semmit, elég erős vagy, majd csinálunk valamit. Bérlünk a te számodra is egy kis jószágot. Én mindenbe beletanítalak. Nem nehéz. Nekem is azt mondták, mikor a kavicsolást kivenni mertem: csak egy leány, majd neked meg azt mondják, csak egy asszony, de kutya lánczos, azért belevágunk ám az üzletbe. Tudnál-e borokkal kereskedni? bort veszünk. Itt sok a tiszt, meg a hivatalnok. Ne félj. Gyuri mindnyájunkkal perben áll, de azért, ha jó ebédünk van, mindig itt ül. Itt jön ni.

Egy kis kövér szürke ember, apróra nyírt kemény deres hajjal, piros-barna orczával, szürke ruhában, gyűrűs ujjakkal, és kifeszített mellel lépetgetett a megérkezett nővér felé.

— Már a szőlőből láttalak Matild, hogy jössz, kiáltottam is, hogy állj meg, de persze te nem tudod, hogy a Bacsák karózott szőleit én vettem meg. Én. Bánom, hogy a borait is mind meg nem vettem. Ha hoztál pénzt, belevághatunk a bor-üzletbe. Erről beszélgettünk már Bertával. De én semmivel sem segíthetlek. Engem mindnyájan megcsaltatok. Mama, nincs egy kis harapni való? Tegnap este abból a disznósültből — hiszen csak, nem ették meg mind?

Gyuri ur néhány vékony csók és ölelés után

miközben a gyerekek fejére egy-egy baraczkot plántált, oda törtetett a fal-almáriumhoz, kivette a maradék sültet és bort s így a mint evett és ivott, nézte Matild nénjét, a gyerekeket, a két öreg leányt, anyját, a ki végre meglágyult és sirt az ablakban és ott ölelgette az unokáit és motyogta: szép gyerekek, szép gyerekek, mint a nagyapjuk s mint Gyuri volt ilyen korában, és Háni..

Lassanként kidühöngötte magát a keserű szemrehányás az anya ajkain, a méltó kedvetlenség az egész családban, hogy most már mit csináljanak Matilddal, mert itthon nem ülhet, igen sokan vannak úgy is és előbb Háninak, meg Bertának kellene valahogy férjhez menni, mert erre az idő igazán hogy itt van — és úgy aztán felkerültek a városi ujságok.

— Az alispánnál nagy vacsora volt.

— A püspök nem viszi sokáig, már a testamentum is kész. Rafi néni sokat örököl.

— Még mindig a papok az urak.

— Fekete Irma meghalt.

— Weisz Lina férjhez ment.

— A kis Kertész Józsi még mindig emleget. Már a harmadik felesége van. Szücs Dániel is meghalt, és egy kis furkó emberkét választottak helyette; Paczák Juliához egy éneklő kanonok járogat; a piacz szörnyü drága; a hus rossz; jó szüret lesz; hogy égés volt; ha papa él, most szeptember megtarthattuk volna az ötvenéves jubileumot;

Füreden borzasztó sok a vendég, a gazdag zsidóság minden jó helyet lefoglal.

E hireken, mint egy lajtorja lépcsőin, föl-emelkedtek a helyzet magaslatára — és ebédhez ültek.

Természetes, hogy Gyuri minden pörlekedése daczára ott maradt, és semmiféle élvezetből ki nem vonta magát. De rögtön ment, a mint a két gyermek meg találta pendíteni a pénzgyűjtés eszméjét.

Mi legyen, hogy legyen?

Mindenünnen, ha korán ment, ha későn ment : ezzel a nyomatékos szóval verték vissza szegény özvegy Vasadinét :

— Csak egy asszony. Nem lehet.

A kavicsolást nem kaphatta meg ; a honvédség széna-zab szállítását egy főhivatalnok sógora ragadta kézbe ; a rabok élelmezése is igen pompás lett volna, de egy pap adta rokonainak ; ott volt — — óh nyolcz-kilencz igen szép vállalat is ott volt, de mindig :

— Csak egy asszony!

Holott nem az volt a baj, meg kell mondani a legtermészetesebb igazságot, hanem hogy : nincs pénz.

— Van pénze, jó sok pénze? Az elnöknek, az igazgatónak, a titkárának ; a választmányi tagoknak, az árverező küldöttségnek, a jegyző urnak, az ellenőr urnak, a gondnok urnak, a dijnok

urnak, az urnak, a szolgának — mindenütt, mindenütt pénz, pénz, készpénz! Az kellett és az kell, okvetetlenül.

Miután semmiféle vállalatot nem sikerült megragadnia a szegény asszonynak: újra kitört egész viharszerű dühöngéssel, hogy:

— Egész életemben egy haszontalan asszony voltál.

— Olyan asszonyt, a kinek az ura öngyilkos lett, Veszprémbe semmire sem alkalmaznak.

— Nem kellett volna mindent átadni a hitelezőknek.

— Nyolcz, tizezer forintot jó idején meg lehetett volna takarítani. Most ur volnál. Itt nem maradhatsz, nem, nem — —

— Elmegyek — hörgé, zokogá a szegény özvegy.

— Én mit sem tehetek — terjeszté ki tenyereit a legőszintébben az anyá. Próbálj, én is özvegy vagyok.

— Csak a mi becsületünket ásd alá — magyarázta Háni egész fölhevülten, — ha még tovább is itt ülsz.

Berta, mint a jószívű kövér lányok, sirt, szeméit forgatta, kereste az eget és susogta: ne félj Matild, isten megsegít.

— Tudtam volna olcsón szerezni finom borokat, — szólt a beszédbe György ur — de itt a

hitelt Veszprémbe és vidékére ne keresd. Mama! abból a diós rétesből maradt még egy falat? Megenném ezzel az Ernő gyerekkel. Majd szüretkor Matild, ha fölmegegyek Pestre, küldök egy jó kosár szőlőt, csak hogy a portót te fizeted. Ha az urad élne, betennők a városhoz valaminek, de tégedet? Mindenki azt hajtja, akármerre megegyek, Torkos barátom, az a baj, csak egy asszony.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

VI.

Mi mind csupa testvérek vagyunk.

A kellemetlenül meglepett jó testvérek szívesége mind összébb-összébb szorult, végre oly kicsinyre zsugorodott, hogy abban, mint valamely kényelmetlen, alacsony, keskeny ketreczben özvegy Vasadi Ignáczné a két gyermekével, ezer gondjával csakugyan nem fért meg.

Hogy az elhatározó lökést megadják: előbb a testvérek egymás közt vesztek össze, de czudarul, még anyjukat se kimélték, ki különben épen nem csitította a veszekedőket, azután az özvegy asszonynak estek közösen.

— Itt munka nélkül nem élhetsz — vágta oda György ur, borokat töltögetve át kisebb üvegekbe. Én nem roskadhatok össze a munka alatt.

S hogy össze ne roskadjon, hosszukat ivott, de hogy ne lássék az ivásnak valódi ivás formája, úgy tett, mint a ki üzleti szempontból iszik, és nem is gondol arra, hogy a bor mily kellemes a gyomornak.

— Nincs ám most papa, a ki járja ajándé-

kokkal az urakat, hogy egy jutányos bérletet kicsaljon. Most elől-hátul csak Gyuri, Gyuri ide, Gyuri oda. Leroskadok a munka alatt. Könnyű volt apámnak, ő nagy volt, kövér volt s akkora hangja volt, mint egy öreg harangnak — én kicsiny vagyok, sovány vagyok és a beszéd nehezemre esik. A tudóm van megtámadva a sok munka miatt. Láthatod, hogy leroskadok.

Leült, de a borok mellé. És folytatta nehéz munkáját.

— Gondoltál-e te arra Matild, hogy itt soká nem maradhatsz? Nem akarhatod, hogy anyánkat megemészsze a szomorúság. Azt én nem engedem. A leányokra is rossz hatással van, hogy te itt vagy. Mérgesek. Nagyon természetes. Két ilyen rossz kölyökkel, mint a tiéd, később volnék magamat fölakasztani. És mindenki azt kérdezi, mit akar Vasadiné? Meddig ül még itt Vasadiné? Hát az a Vasadiné nem tud csinálni semmit? Mért nem megy valamelyik fiatal paphoz házvezetőnőnek? Ne tartsa olyan nagyra magát. Özvegy asszony, özvegy asszony. Egy özvegy asszony örüljön, ha valakinek jó szándékkal megakad rajta a szeme. No most is — mihelyst egy kissé feldühödök, vérkeringési zavaraim vannak.

— Az Isten áldjon meg — ugrott oda Háni — vigyázz —

— Vigyázzak, mit vigyázzak, ha drága a ke-

nyér, és mindnyájan esznek. Most még hozzá ezek is — én leroskadok.

— Nagy meggondolatlanság volt tőled haza jönni — vette fel a szót Berta, annyival is inkább, mert itt igen rossz híred keringett.

— Nekem? kiáltott mély sértődéssel az özvegy.

— Nem is nekem. A rossz hirnek nem kell drót, eljön az magától.

— Nos, mi erre a felelet, asszonyosság? erőlködék nagyobb hangon beszélni György ur.

— Verje meg az isten a rágalmazót.

— Hm, gyöngé kis védelem.

— En meghalnék, ha valaki egy rossz szót mondana rólam, vonogatta száját Berta. Te mindig legkaczérabb voltál közöttünk.

Ez fellobbantotta az aknát.

És rettentő sirás-rivás keletkezett.

— Nem türom, — állott az ügyek élére György ur — neked Matild, távoznod kell.

— El is megyek.

— Mentül előbb.

— Ma.

— Itt nem fogsz békétlenséget csinálni.

— Ne féljetek.

— A mi jó hírünk drága.

— Mi nem akarunk öngyilkosok lenni.

— Háni!

— Ugy van!

— Anyám!

— Ahogy vetettél: arass.

— De istenem!

— Ah, barátom, mi azokra a karemelgetésekre, mulatságos szemforgatásokra mitsem adunk. Te nem tartod anyánkat, nekünk anyánkat kell tartanunk. Érted?

— Azt megteszem, hogy kocsit fogadok — szólt jólelkűen György ur s föl is kelt, hogy mindjárt menjen, — de többet nem tehetek.

— Keresd fel a férjed rokonait.

— Ide utoljára is eljöhetsz — vigasztalá az anya, széles kövér hátát a nagy zöld kemenczének vetve.

— Jól beszél, mama. Matti, menj a Náczi rokonaihoz.

— Elmegyek akárhova, csak innen szabaduljak.

— Ez a köszönet, hogy olyan szívesen fogadtunk, hogy még sértegetsz?

— Nem türom, -- orditá György. Megyek kocsieért, még ma.

— Azonnal.

— Helyes Matild. Jó, hogy ybelátod hibádat.

— Berta, még az isten nem számolt le veled.

— Ej, ez mégis sok.

— Borzasztó!

— Rettenetes!

— Kiállhatatlan.

— Mama ezt türöd . . .

Ilyen zene-szó mellett vonult ki a városból délutáni négy-öt óra közt özvegy Vasadi Ignáczné a két gyermekével — egy zötyögös paraszt szekeren.

A gyerekek kosarában volt egy kis körte, kalácstörmelék — ők tehát, ha szomorkásan is, de kibékültek a szeszélyes sorssal.

Vasadiné mélyen a szemére huzta fekete kendőjét — és sirt és imádkozott.

Füred mellett egy falucskában esteledtek el.

A kocsis mogorván hozzá szólt :

— Itt jó korcsma van.

— Nem lehetne elmenni Füredig ?

— Nem.

— Miért bácsi ?

— Mert Füreden rossz a bor, meg drága. Tudja most már ?

Azzal a paraszt be is kanyarodott a korcsmának vivő utcába.

Vidám fiatal emberek tánczoltak félig öltözött hölgyekkel a szemetes udvaron.

A folyosón egy öreg ur gitárt pengetett s két öreges hölgy énekkel kísért.

Az idegen kocsi begördülése után rögtön átalakult a színtér.

A tánczoló párok szétváltak, a zenélő, pápaszemes, borotvált arczu öreg ur is letette a gitárt, s a vendégek elé sietett.

Követték gyorsan a fiatal urak és fiatal hölgyek is.

Mindenki segítségére szaladt a szegény özvegy asszonynak. Mint drága porcellánedényeket, úgy szedték le a két gyermeket, míg anyjuknak egy ur éppen a karját ajánlotta.

— Kedves szép nagysám, éppen a legjobbkor méztatott érkezni. Ugy akartam, hogy társulatommal itt Rücskön egy kis kedélyes pihenést tartsak. Egyuttal a »Falu rosszá«-ból próbáltunk. Keszthelyre vagyunk invitálva, nagyszerű hely. Méztat ismerni Keszthelyt? A polgármester tanulótársam volt, a plébános laktársam, a jegyző komám, a fele város te-tu bruderom.

Bemutatom itt kedves nőmet, társulatom tragikáját. A két magyar hazában nincs ilyen Gertrud. Meg kell kedves nagysám látnia. Ilyen Gertrudot soha sem lát. Pipi...

És a kis, alacsony, zömök termetű, kampós orru, hegyes állu fekete asszonyka királynői magatartással, magasan fenhordott fejjel járult elő a konyhából, hol szintén meg akarta mutatni, miszerént egy hölgynek mindenütt hölgynek kell lennie.

— Született Akácsos Petronella vagyok.

Mintha hozzátette volna: reménylem, nincs miért többet mondanom.

Végig hordozta tekintetét a jövevényen, ki halkan, félénk hebegéssel szintén bemutatta magát.

— Ah ez nagyszerű! — kiáltott egy magas

trabális, hosszu haju ifju, nagysád nemde az öngyilkos Vasadi özvegye?

— Az vagyok!

— Ez dicső! Igazgató ur, nemde nem a kegyes istenek küldték ez urnőt társaságunkhoz? Egy öngyilkos neje! Ah, ez felséges. Hogy tudná ő adni Csipisz Mátyás legujabb, akadémiailag dicskoszoruzott tragédiájában Fennimort! Aszszonyom —

— De Melindát — dörgé az igazgató, nyelvél nagyokat csettentve.

— De lady Macbethet — azaz, hogy az Vajasné ő nagysága bravour-szerepe — igazítá ki a közbeszóló, tisztelettel hajolván meg a nagy tragika előtt.

És egymás után vagy harmincz Vasadinének való szerep került elő.

A szegény özvegy szinte elájult az édesen ható magasztalások alatt.

Annyi nemtelen bántalmazás, szívtelen csipdesés és nővéri gyöngédségek után, melyek farkaskörmökkel simogatták szívét, végetlenül jól esett neki a meleg rokonszev.

A nők sorra ölelték, csókolták és rögtön megtegeződtek vele, a férfiak leírták ott szemtől szemben junói termetét, vénuszi mosolyát, cleopátrai szemeit, drámai, méltóságteljes mozdulatait és egy se mulasztotta el, hogy meg ne ragadja kezét és csókokkal el ne halmozza.

A két gyermek is kikapta részét bőven a szeretetből.

Ölbe kapdosták, csókolták, Ernőnek pipát nyomtak a szájába, bajuszt festettek az orra alá, míg a kis Krisztin szép homlokára diademet erősítettek.

A nap nem hevit jobban, mint a szeretet.

Ah, hogy eltűntek Vasadiné szívéből a marczangoló gondolatok.

Az asztalfőre, az igazgatóné mellé őt ültették, az első pohárköszöntőt reá mondták, a jövő nagy Cordéliájára, kit gonosz testvérei (mert a bizalom azért bizalom, hogy mindent gyorsan elfecseggjen) szívtelenül elkergettek, mindenétől megfosztottak, de nem isteni szépségétől és dicső jövőjétől.

Soha ő még ily fesztelen vig társaságban nem ült.

— Mattikám, gyöngyöm, ugy-e nem haragszol, felvettem a kabátkádat, holnap megengeded, ebben játszom Erzsébet királynét.

— Én a fekete köntösödet öltöttem magamra. Furórét fogok csinálni Stuart Máriában.

S egy hosszú nyaku, sovány, szőke leány tudni sem akart róla, hogy az idegen jószágot levesse.

Gyöngyét, ékszereit, a miket még a rettenetes romlásból megoltalmazhatott — mindenét szerte hordták a jókedvű művésznők.

— Ne bámulj édes — ölelte át a nyakát egy jókedvű rablókisasszony — itt mi mindnyájan testvérek vagyunk. Életünket adjuk egymásért. Csak ints, esetleg parancsolj, s parancsod teljesítve van. De ugy-e cziczuskám, felségesen áll nekem ez a kis csipkekendő? Oh hogy sinylettem Ágnesben, hogy nem tudtam egy igazi csipkekendőt venni a nyakamra. Fehérdi csinált papirosból. Minő hatást tettem volna én ezzel. Szoktad-e a szemhéjadat festeni — igen, hogy ne lehetne, mi mindent festünk. Igen, a haját, a szemöldököt, a szempillát, az ajkakát, a nyakát, a vállakat, a karokat — egy szóval mindent, a mivel csak hatni tudunk. Itt a hatás a fő. A ki nem hat — az meghalt. Oh te bálványkám, istenien fogsz hatni. Milyen kövér karjaid vannak, — óh! milyen telt vállaid — ah!

S a leány oda kapott a lábához —

Vasadiné ellökte magától a meggondolatlan teremtest, és villámló szemekkel utasította rendre.

— Angyalom, te tévedsz, — én nő vagyok. Én mitsem tudok e reizend mozdulatért fizetni. Nagyon jó lesz, ha ezeket a becses emóciókat a kellő alkalmakra tartogatod. Itt nyilván eltévesztetted a hatást. Pedig mindennek a hatás adja meg értékét. Nem haragszom. Az első délután így tettem én is. Sirtam. Öngyilkos akartam lenni.

S a szöke, vereses arczon a visszaemlékezésre halvány bizonytalan szín terült el.

— Palásthy — fordult egy pufók fiatal rongyos legénykéhez, én azt mondom magának, ne szemtelenkedjék. Tudom, az én lábam csak horog, a melyiknek más lábakat kell megszerezni. Soká lesz az fiam. Csak hosszú, hosszú sorozat után. Tudja? Nézd Mattikám, ez a fiu minden nőbe fülig szerelmes —

Oda sugta Vasadinénak: borbély-legény volt Abán, de jó burleszk komikus. — Hozzon egy pohár friss vizet.

— Édes angyalom, egy nőnek, a ki hatni akar — és mely nő nem akarna hatni — minden férfi egy-egy kész eszköz. Férfiak nélkül egyetlen tapsot nem kapunk. Pedig mily édes a taps! Méznél, csóknál, ölelésnél édesebb. A taps, ha beteg vagy, meggyógyít; a taps, ha éhezel, királyi asztalt terít; a taps, ha rágalmaznak — hófehérre mos; a taps, ha megcsaltak, bosszút áll — —

— Halljuk, halljuk az igazgatónét, a legjobb Gertrudot, a két magyar haza legkitünőbb Gertrudját! — kiabálták az ifjabb színészek az igazgató felhívására.

— Aranyos nagysám — hajolt az igazgató pártfogói bizalmassággal a két nő közé, hogy orra hegye a Vasadiné fehér nyakát érintette — azt hiszem ...

— Igen, igen, igazgató ur — nagyszerű lesz, szökött fel lelkenedző érdeklődéssel a vereses-szőke hölgy — én előre is forró köszönetem mondom a

ritka gyönyörért. Edes Mattim, mondhatom, hogy remek előadást fogsz élvezni. Kérlek — és egészen a fülébe mondta — kelj fel, mutasd, hogy végtelenül örülsz, majd sirj, majd tapsolj, mindent tégy ez igen jót fog tenni előlegesen.

A szőke színésznő magával vitte Vasadinét s keresett neki egy alkalmas helyet, a honnan a remek játékot a legteljesebben élvezhesse.

A hosszú haju színész adta »Bánk bánt.«

Bánk már ott állott hevenyészett öltözetében, mint egy czirkuszi athléta, ki várja társát.

A kamarából előlépett teljes királynői díszben, sárgaréz koronával, az orczáján két nagy, hamarosán odapingált rózsával Vajasné Akácsos Petronella.

— Pipi — intett az igazgató — csak lélekkel, fortiter in re.

A kis társaság gyorsan nézőközönséggé alakult.

— Mindig Fadgyassal adatja »Bánk bán«-t, pedig hadar, irtóztatóan hadar, hanem a közönség másképp meg se hallgatná, ha nem hadarna. Ugy szeretik, hogy ne értsenek belőle semmit. Kérlek edes Mattim, majd ha megrántom a szoknyádat: akkor tapsolj, visits, ájuldozzál. Ez tanuskodni fog műérzékedről. Tőlem már nem kívánják, hogy ájuldozzam, én majd csak oda szaladok Pipihez és elébe térdelek. De akkor ne ne vess. No most jön. Oh az az ökör Fadgyas hogy forgatja a szemeit,

mint a szép Kovács Gyula. Ah violám, az ám az isteni színész! Meg tudnék érette halni. Egyszer megcsókolt. Öröm mint legdrágább ereklyémet. Most, most. — Ismered »Bánk bán«-t, ugy-e? Nem csodálom, én sem ismertem, míg színész-nővé nem lettem. Tudod angyalom, ez a Gertrud egy nagy rabló — utálatos, nem játszánám. Oh én Melindáért rajongok. Nem ismered? Minden szép asszony úgy jár. Neked is úgy kell járnod. Ah, itt mind testvérek vagyunk. Most fog Pipi lerogyni a székbe. Még ne tapsolj. De mit vár? Ah, nincs még itt Hazay Miklós. Képzeld, az a vén Pipi azt a kis diákot szereti. Ott áll Miklós. Szép fiu. Milyen haja, mint az ében, milyen szeme, mint a nefelejts, az ajka, ah, mint a rózsza. Láttál olyan sugár termetet? Ah, ha ily rut nem volnék! Te szép vagy, hódítsd el a vén Pipitől — no most végre —

Gertrudis.

(Székébe rogy.)

Bánk, mit akarsz velem?

Bánk.

Te engemet magadhoz hivatál.

Szokrát okádó vérem éktelen

Dühében. Itt előszobádban láttam

Mikhált, gyalázatján kesergeni —

Oh egy tekintet —

— Hogy hadar a vén bolond! Ugy-e, egy szót se értesz? A vidéki színész előtt ez a tökély. A ki nem hadar, az tök.

(Bánk folytatja:)

tekéntet, mely az ördögöt
Magát is arra birta volna, hogy
Egy megszorult szentet segíteni
Siessen. Így — od' adtam a fiam; mert
Tudom, hogy ő előbb saját kezével
Megfojtja kedves huga gyermekét,
Mintsem hogy azt csak tőle elvegyék is.

Gertrudis.

Itt is talán hibáztam én?

Bánk.

Neked

Csak egy szavadba kerülne, mégis a hit-
Szegést előbbvalónak gondolád —
Nekem csak egy kicsiny reményt vala
Szükség hazudnod — egy csekély ígéret
A zendülést elnyomhatná; de az
Erőszakos rimánkodás szokatlan
Nálad. Te híveidnek a porig
Alázatosakat véled, kik ugy
Mosolyganak, mikép parancsolod!
Nem látod azt, hogy többnyire a saját
Hasznukra egy kalitkát építettek.
A büszkeségeden hizelkedéssel,
Hol elveszel —

Gertrudis.

Ha ugy találna lenni?

Bánk.

Azt képzeléd, hogy isten vagy, mivel
Letérdepeltek híveid —
Hallatlan Endre idejeig az még,
Hogy a teremtőjét kivéve, más előtt
Is térdre essen a magyar.

Gertrudis.

Ha a
Királynak a hitvesse nem nyer is
Alattvalójától becsületes maga-
Viseletet — add meg azt levante egy
Asszonyszemélynek!

Bánk.

A ki nem érdemes
Hogy a szerette jó királyom áldott
Szívét kezében tartja; a ki lábat
Ád a bujálkodónak és tovább
Az áldozatra így tekint le — ő
Holott nem érdemes, hogy a saru-
Szíjját megoldja; mert kenőcsli testét
Lelkét — —

Gertrudis.

(Megsértett büszkeségének legnagyobb dühével felugrik.)

Gonosz hazug! ki tette azt?

— Most édesem itt egy csomót kihagynak.
Vidéken minden színész azt hagyja ki, a mi
neki tetszik, a fő a hatás. Most Gertrudis se-
gélyért kiabál, mert érzi a sáfrán-szagot. Ottó, a
Melinda Hazay Miklósa be is tekint, de elfut. Kár
volnál aranyos Miklósom azért a vén Pipiért.
Gertrudis kiabál, menekülni akar, nem tud, Bánk
utoléri. Most —

Gertrudis.

Hitvány, ne bántsд hazámat!

— Igaz, mert ő német s Magyarország neki
csak arra való, hogy kiszívja a zsirját. Ismerünk
német. Most vigyázz, mindjárt jó a katasztrófa.

Bánk. *Én? kerítő*
(Megfordulván, kitekeri kezéből a gyilkot.)

Gertrudis.
(Sikoltva fut az asztalig.)

Bánk.
(Utóléri s agyonszurdálja.)

— Nézd Matti, ez a szép, ahogy Pipi elesik á la Jókainé. Nagyszerű az igaz. Az egész játék ezért van. Ilyenkor a közönség bömböl. Most te is visits, nyulj el. A szöke-veres színésznő csakugyan visított, ugrált, tombolt — mig Vasadiné némán szemlélte e korcsmai jelenetet.

Az igazgató átszellemült mosolylyal fogadta a hű tagok tomboló tetszés-riadalmát — s lassu léptekkel oda csoszogott Vasadinéhez, s királyi leereszkedéssel kérdé:

— Nos? hogy tetszik? A lapok vidéken hasábos dicséreteket szoktak zengedezni, sőt külön kiadásokat is rendeznek a lojálisabbak. Ilyen Gertrud nem volt még a két magyar hazában. E mellett — — l é s z t e kedves leányom, Melinda...

VII.

Az első szerep.

Azon leszurdalt testtel Pipi is fölkel, s mint-ha ő akarna gratulálni — oda ment Vasadinéhoz, hevesen átölelte és sokszor, sokszor megcsókolta.

— Ah édes Mattikám, kéjt csak a művészet terem! Hiszen nagyon jó helyzetünk volt nekünk Péntekvásáron, férjem a legkeresettebb szücsmes-ter volt, úgy éltünk, mint a grófok, télen öt hizott sertés, tavaszon sok baromfi, nyáron liba, kappan, őszön hizott lud, frisling, kamarám tele befőttek-
kel, kétszáz üveg, pinczénkben bor, padlásunkon finom beőrlött liszt, de mindenem, mindenem az ég alatt, mig most?! Az isten hozott édeském! Meny-nyi pénzed van?

— Nagyszerű művésznőt teremtek belőled, ötöd napja, hogy egy krajczárt sem fizettünk, a fiadnál egy pár aranyat láttam, kis leányod fülében jóféle függőket. Karpereczek, órák, gyűrűk, finom ruhák — meglátszik, hogy nagyuri dáma voltál. Világhírű művészt formálok belőled. De édes, de aranyos, se-gitened kell rajtunk! Nachtmusikot adatok, Fad-

gyas beszéddel üdvözöl, ezek a szegény fiuk rajonganak érted — ezt a rongyos vacsorát nem tudom kifizetni — Keszthelyen mint az istent várunk, omlani fog a pénz — én megőrülök! Ugy-e, kisegítesz bennünket? Akkor holnap utazunk. Te a férjemmel előre mégysz. — Együtt fogtok bérletet gyűjteni. Abból neked igen szép jövedelmed lesz, de most megmérgezem magam, ha nem segítesz rajtunk. Csak három nap, de két nap, de egy nap, s utolsó krajczárig vissza van fizetve minden.

Ujra elkezdődött az ölelés és csókolás.

A testvérek nagyszerűen bebizonyították, hogy náluk a szeretet a legönzetlenebb valami a világon.

Vasadiné nem ért rá sokat gondolkozni, legértékesebb ruhái már úgy is közkezen és háton pompáztak, másfelől a szeretetnek, barátságnak, tesvériségnek annyi jelével találkozott, hogy nem tudta magát kellőképpen mérsékelni.

Talán viszonzásul, vagy még nem találták elérkezettnek az időt a tagok arra, hogy a szép özvegyet magukkal egyenlőnek tartsák: Vasadinénak egy kis csinos borjuistállóból hevenyésztek össze külön kabinetet.

— Csak pihenj te itt, édes! — biztatá az igazgatóné, ki már mindent kicsalt, a mit lehetett a szegény asszonytól — érezd te itt magad ebben a kis nyári pavillonban egész otthonosan kicsinyeiddel. Aludj jól, álmodd meg dicső jövődet és felejts

el mindent a multból. A ki a mi testvérünk, annak merőben ujnak kell lennie. Angyalom — és összevissza tapogatta Vasadinét csupa női szeretetből — annak igazán mondom még a vérének is meg kell változnia. Egy színésznő olyan, mint egy férfi, független. Senkinek sem tartozik számadással. Szereti azt, a kit akar, elfogadja azt, a ki neki tetszik. Fogod érezni, mily kellemes ez a függetlenség. Nem bujkál utánad egy házsártos férj, — nagy dolog ám az babuskám. A mellett vallhatsz férjet pap nélkül. Itt van Fadgyas, az rajong érted; Fehérdi, az bolondul; Kovács örvöng — én azt tanácsolnám, — válaszd az öreg Patakit. — Jó becsületes pupák Jancsi — a mellett nem részeges és semmit sem követel. Ugy öltözhetsz, amint akarsz, nem kintoz a féltékenységgel, hogy minek jársz kivágott ruhában, mért mutogatod a vállaidat . . . Állj meg galambom, mintha tulajdon édes leányom volnál, úgy gyönyörködöm a pompás termetedben. Hány éves lehetsz? én harmincznégy multam, de a tiszta becsületes élet megvénitett. Ha még egyszer fiatal lennék, majd tudnám mit csináljak. Huszonhat, huszonnyolcznál te nem lehetsz több.

— Annyi vagyok. Ernő fiam kilencz éves, Krisztinkám hét.

— Ezekről a gyerekekről ne igen sokat beszélj. Téged aranyom még adhatlak leány-számban. Keszthelyen igen sok a gavallér. Ha meg-

hallják, hogy egy gyönyörű szép szerelmesünk van, özönlenek a fürediek is. Egy év alatt annyi ékszer gyűjthetsz, hogy nem tudod hova tenni. Majd oktatlak én. Jó lesz, ha azt mondom, úgy csak bizalmasan egynek-egynek, hogy grófné vagy, csak bizd rám a többit.

— Nem, azt nem engedem.

— Oh, te kis szűz Máriám. Veled adatom Szép Helénát. Hm; ha ez a két gyerek nem volna itt, mindjárt felöltöztetnélek Szép Helenának. Ah, előre látom, mily nagyszerűen fogsz festeni. A jó isten küldött közénk! Már kétségbe estünk. Még a rongyos diszleteinket is mind elzálogosítottuk. No csak bizd rám magad. Férfiszerepeket adatok veled. Lássák a szép vádlijaidat. A férfiaknak csak ez kell.

Vasadiné nyersen szólította fel a készséges igazgatónét, hogy hagyja őket magukra, a gyermekek álmosak, aludni akarnak.

Elsápadt a kis Gertrudis dühében, de okos volt s nagy nyájas hizelgések közt távozott. Tudta, hogy a vetés is, aratás is nem egy ugyanazon napi munka. Kicsoszogott.

Vasadiné bereteszelte az ajtót, inkább betámasztotta egy lapáttal, az ablakot, vagyis inkább lyukat betömte ruhával, s a pislogó faggyugyertyánál levetköztette gyermekeit, s a fiut egy ládára, a leánykát az ő ágyába fektette le.

Megimádkoztatta őket, miközben ő is forrón

imádkozott s mikor látta, hogy már alusznak, szemlét tartott bőröndje fölött.

Meghült ereiben a vér, még a gyermekek ruháit is mind elrabolták.

Sirt, és ki akart törni, hogy lármát csap és megkeresi a tolvajt.

Azonban újra bereteszte a lötyögő ajtót, mert lépteket hallott. Mintha egész csomó ember jönne.

Valóban egész csomó jött.

Ott krákogott, köhögött, csoszogott, suttozott az ablak alatt. Valamelyik sipocskába fűtt, majd magasabb, majd mélyebb hangot adva.

— Mamám hol van? ijedt fel a kis leány, a gyengén terjengő külső világosságra.

Ezalatt megzendült a gitár és fuvola s egy operarészlet bizonytalan hangjai kezdtek behatolni az özvegy szobájába.

Magának a zenének — bármily gyarló lenne, megvan már az a hatása, hogy hangulatot kelt a szivben, annak a tudatnak pedig, hogy ez a zene, ez az ének az én tiszteletemre szól — fölemelő erejét ki tagadhatná el?

Vasadinét régen, nagyon régen érte ilyen kitüntetés. Nő volt, reszkető gyönyör fogta el idegeit.

Könyei hullottak, kezeit összekulcsolta.

— Oh istenem adj erőt, adj tanácsot — mormogá.

Szebbnél szebb magyar népdalokat énekeltek, régieket és újakat. Mindenik a szerelemről, a bánatról, a halálról — és a boldogságról szólt.

Zokogott és fogadást tett, hogy ő ezekkel az emberekkel elmegy. Ő meg fogja nevét őrizni minden mocsoktól, de koldulni nem tud, nem fog és ezeket a gyerekeket nem hagyhatja. Ezeket tartani kell, ezeket ruházni kell.

Oh, benn volt már szívében az édes méreg, hogy ő művésznő fog lenni, igazi művésznő, a kit ismerni és tapsolni fog az ország.

Mit? Mit adjon ő anyjára? Nem elűzte-e? Testvéreire? Nem rágalmazták-e? Barátaira, barátnőire? Nem elhagyták-e? Isten vezette őt ide, igenis a jó isten. Egyenesen az.

Nem látott többé semmi sértőt az igazgatóné eljárásában, szavaiban, oktatásaiban. Oh ő maga fog magának utat törni. Nem fél senkitől és semmitől.

Miért féljen? Rosszat nem akar.

És nem voltak-e a világon nagy művésznők, kiknek szekereből lelkesült ifjak, művelt család-apák kifogták a lovakat?

Miért félne ettől a pályától? Egy nő mindegyik lehet tiszta és kell is, hogy az legyen. Ajándékot senkitől sem fogad el az egyszerű virágkoszoron és bokrétán kívül.

De ebben meg ki látna megbecstelenítőt?

— Fizetésemből fogok élni, éppen úgy, mint a mosóné, vagy varróné a saját keresményéből.

Most már még jobban oda hallgatott a zenére, énekre, hisz színésznő volt már, csak egy hasadozott istállóajtó választotta el a grófi, királyi paloták aranyos szárnyas ajtóitól.

Elcsendesedett az ének.

Ah — valaki beszél! . .

»Ragyogó tehetségű művésznő, istenek kegyencze!

Vénuszt a tenger hullámai szülték, tégedet a költészet muzsája hozott a világra — — «

Igy, így ment az, hol okosabban, hol bolondabban, de mindig egyaránt, elragadó szépen.

Eltűntek az akadályok, gyönyörűen eltűntek. Mint szél fuvallatára ahogy oszlanak, szakadoznak, halványulnak a felhők: úgy omladoztak össze a jó asszony szemei előtt a leghatalmasabb falak, melyek dicső pályájától kezdetben elválasztották. Ilyen tömör falak voltak: az erkölcsös világ ítélete, barátnéinak fenyegető magatartása, anyjának kitagadó haragja — —

Lassu, alig hallható kopogtatás szakította meg édes álmadozásait.

— Matild, Tildám, Mattikám, én vagyok Szentimrey Berta. Édes, kedves . . .

Hogy nem hallatszott válasz, megfélekezett fölvelt cziméről és eredeti nevét mondotta:

— Angyalom, eressz be, én vagyok Sáfrány

Erzsi, nagyon fontos dolgot akarok mondani, csak egy pár percze, aztán mindjárt megyek. Igen! — Oh ezerszer csókollak, szökött be a félig nyitott ajtón.

S összecsókolta Vasadinét.

— Jó lesz? Bezárom az ajtót.

S már zárta, szegezte, támasztotta, mint a kinek esze ágában sincs a távozás.

Hirtelen eloltotta a kis világító szövétneket s gyorsan vetkőzni kezdett. Mikor készen volt, oda ült az asszony ágya szélére.

— Jaj, meghaltam volna, ha nem jöhöttem volna hozzád — édesem, én tőlem csak feküdj le bátran, én az ágyad szélén elférek — éppen most hallgattam ki az igazgató és igazgatóné gonosz suttogásait.

Most már befeküdt és gyöngéden belebb szorította uj barátnéját.

— Mi? hát itt ki van? — kaparászott a kezeivel.

— Krisztinka.

— Isten a lelkem, hogy nem gondoltam semmire, csak hogy téged megmentselek. Te, tudod-e, hogy mi a szándéka az igazgatónénak?

— Kérlek, ne költsd fel Krisztinkát.

— Tudja isten, nem volna-e jó, ha ő is halalna mindent. En hét esztendő voltam, mikor láttam, hogy szegény jó anyám mellől apám csöndesen fölkel, kinyitja az ablakot és leereszkedik a

kertbe. Ma nem volnék én nyomoruságban, megvettetésben, isten tudja csak mint-hogy lett volna, ha akkor fölkeltem anyámat, s megmondom neki: apa kiszökött a Julishoz a méhesbe. De anyám imádta apámat, parazsat tett volna a nyelvemre, ha én egy rossz szót szólok, hát hallgattam, s így a legalkalmasabban előkészítettem szüleim rettenetes romlását. Költsd fel a leányodat.

— Ne bántsál — ragadta meg az anya vendége kezét.

— Gondolod, hogy te elég erős vagy?

— Igen.

— Hogy a becsületes uton megmaradsz?

— Ne mondj nekem ilyet.

— Ha nekem ilyen barátném lett volna, de a mi falunkban minden uri asszonynak szeretője volt. Hogy? Mit mondasz? Nem is tartották szégyennek. Csak az én anyám volt olyan mint te, azért került az örültek házába. Oh szivem, milyen boldogok voltunk!

— Selyem-paplanom volt, ruganyos matrácóm, finom, gyors lepedőm, selyem betétes vánkosaim — s most a földön hállok, fejem alja egy csomó szerep, takaróm — mi? valaki zörget? A szentelen Fadgyas. Ismerem a kopogásáról. Engem szeretett, ő csalt el, s most rád vetette a gaz szemeit. Ohó!

— Aludjál kérlek, senki se zörget.

— Talán tetszik neked Fadgyas?

— Kérlek —

— Bocsáss meg, nem gondoltam egyébre, csak hogy megmentselek. Óh ha boldogult jó anyámat is így megmentette volna valaki, most hintón járnék, most előkelő férjem volna a megye legjobb családaiából. Elvett volna Tóth Pista. Nem volnék egy otromba részeg korcs kapczája. A mamám végre is megtudta apám éjjeli sétáit. László, László! — kiabált kétségbeesetten, apám után szökve. Mi bajod? Az istenre, te holdkóros vagy? Az persze. Volt ördögöt. Akkor nem is süttött a hold, olyan sötétség volt mint ma. Apám járt a kertészné leányához. Láttál ilyet? Pedig anyám olyan szépség volt, hogy Zala nem termett szebb nőt. Azt a jelenetet soha nem felejttem. Ha anyámnak mindjárt elárulom a dolgot: megmentem. Most? Haragszol hogy bejöttem?

— Kérlek aludjál.

— Hogy aludjam én akkor, mikor szegény jó anyám sorsa jut eszembe. Kötözték, verték a bolondok házában, pedig nem volt bolond, csak apám elzáratta, mert az a kis fekete czölönk megbabonázta a szivét. Isten mindenkit kitesz a kísértésnek. Jaj annak, a ki elbukik. A hogy a vihar letöri a legegészségesebb fát: úgy ejti el a gonosz lélek a legbecsületesebb embert s a mint azt a letörtött fát össze nem forrasztod többé, úgy a bukkottból többé ártatlant nem formálsz. Aluszol?

— Kérlek —

— Nézd, te semmit se hallasz? Te talán nem is szeretted a férjedet?

— Ugyan — ez sok.

— A szemtelen, ott kopog a folyosón.

Rémülten vetette föl fejét Vasadiné, hogy ez a nő mellette nem bolondult-e meg. Hogy az ő férje a folyosón kopogna.

— Ah dehogy, babuskám! — Fadgyas. Mi közöm nekem a halottakhoz? Elég bajom van nekem az élőkkel. Oh, hogy szeretem ezt a csalárd Fadgyast! Nincs nyomor, nincs szégyen, nincs — te, még ha megver is, gyönyörűség a lelkemnek. Szeretem, szeretem, minden gondolatom ő. Nem kin az élet, ha valakit szeretünk, nekem kedves, még ha egy tál krumpoli leves mellé ülhetek is Fadgyassal. Boldog vagyok, ha mindennek a javát neki adhatom, ha a cipőjét tisztogathatom, ha a szép nagy haját fésülhetem, ha a kövér nyakán az ujjaimmal babrálni tudok, ha a forró orczámat az ő hideg orczájához oda nyomhatom — isten, ne adj nekem mást, csak ennek az embernek a szívét tartsd meg a számomra. Ugy-e édesem, te nem szeretted őt? Te szép vagy, neked az egész Keszthely a lábaid elé fog borulni. Válogathatsz, válogass is. Ez az egyetlen egy dicsősége van a színesnőnek azért a sok jóért, a mit elvesztett. Mért ne használná föl. Bizony csak felhasználja. Közöttünk egy sincs, a ki eleresztené a madarat. El az isten

és tudja, hogy csak nekem nem kell senki ezen az egyen kívül, a nagy világon . . .

Ott virradt meg Szentimrey Berta, vagy családi nevén Sáfrány Erzs, Vasadiné mellett, mint egy pihenő cherub, hogy minden kísértés ellen megvédelmezze — az ő drága Fadgyasát.

Korán megjelentek a társak, hogy az új művésznőnek hódolatukat bemutassák. Maga az igazgató pár volt az első, mely diskkrét kopogtatás után a lapáttal betámasztott ajtót benyomta.

Már akkor Vasadiné csinosan fel volt öltözve. Fekete ruhájában, fehér keskeny csipkegallérjával nem hizelgő és tulzó komédiás csapat előtt is kellemes jelenség lett volna.

Ezek pedig elszavalták előtte legszebb bókjaikat az új népszínművekből, vigjátékokból és koszorus tragédiákból.

A nagy Fadgyas haragosan hánytavetette hosszú haját, és néhány odavetett szemrehányással jelezte Szentimrei-Sáfrány kisasszony számára a készülő vihart.

Az özvegy hamar felismerte eltűnt ruháit a testvéreken és így az a reménysége megvolt, hogy alkalmas perczen egyik-másik darabot visszakeritheti.

Soha ilyen élénk zakatát, fecsegést, ugrándozást, nevetést, ölelkezést, csókolkozást, vásárt nem látott még.

Ez a szeretetteljes, fáradhatlan zsivaj csak a legjobb testvérek között fordulhat elő.

Mindeniknek volt valami érdekes elmondani valója.

A férfiak kalandjaikkal dicsekedtek, a nők hódításaikkal voltak nagyra. Mindezekből láthatta Vasadiné, hogy ő az élet szebbik, ragyogóbb oldalát még csak halvány vázlatban sem ismeri.

Nem lett volna nő, ha őt e röpke verőfényes történetek nem mulattatták volna. Igenis tele szívvvel szivta a gyönyört e tréfás, félig igaz, félig költött bohóságokból. Embereket, ifjakat és öregeket látott e könnyű jelenetekben, kik szeretik a művészet mellett a művelt hölgyeket és tudnak áldozni a haza oltárán, és hölgyeket látott, kiknek életük vigan foly, kiket koszorukkal halmoz el a világ és kiknél a gond és bú, rokoni, és baráti irigység nem hervasztja el idő előtt a lelket.

Mit és mennyit élt ő át csak néhány rövid hónap alatt a rossz emberek között, oh itt másképp lesz minden, dobogó szive, lüktető erei mondják, bizonyítják megezáfolhatlanul.

— Uraim és hölgyeim, — vágta ketté a forgataggá nőtt zsibajt az igazgató — konferenciára a nagyteremben.

A nagyterem a szellős kocsiszin volt, melynek szekereit gazdáik megkérdezése nélkül hirtelen belepte a vidám boldog színésznép.

Öregek és ifjak, gyermekek mindkét nemen

siettek a szekéroidalakra, meg oda, a hol lehetett helyet foglalni.

Vasadiné saját szekerét az igazgató-uréknak ajánlotta fel. Csakugyan ez is volt a legnépesebb páholy.

Az utas parasztok, zsidó-kereskedők bámész szemekkel vettek részt a különös gyűlésben.

— Fehérdi vezesse a jegyzői tollat, s a gyűlést megnyitottam. Tárgy: az első hét repertoírja és pedig per eminencziam, a megnyitó darab lelkiösmeretes kijelölése. Meg kell jegyezmem, és itt nem türök indítványokat, valamint a tárgyalás gyorsítása céljából egyebekben is ajánlom az egyöntetűséget.

— Azaz a saját ostoba akaratodat — morgó egy vén színész.

— Hogy, tehát hogy új tag felvétele és bemutatása levén napirenden, a megnyitó darab kijelölése simán menjen keresztül. Gondolom, jól fejeztem ki magamat.

— Helyes! — kiabálták az ifjabbak, kik még nem állottak ingathatlanul az igazgató kegyében, — igen helyes!

— Bizzuk az igazgató ur bölcsességére, — dörmögék azok, kik hü és régi mamelukok voltak.

— Szót kérek —

— Fadgyas, még nem fejeztem be.

— Le Fadgyassal!

— Le vele, le vele.

— Eljen Fadgyas . . .

— Menjen »A jó hazafiak« — kiáltá az igazgató.

— Aesopus —

— Ki beszél? emeli fejét fenyegetőleg az igazgató.

Csönd.

— Egerváryt adja Fehérdi; Bagossy Gáspárt — én; Farkas Mártont — —

— Mit akarnak ezzel a hitvány darabbal — nyitja meg ajkait az igazgatóné.

— Mert irigyli a pompás szerepemet — sugja Vasadiné fülébe Szentimrey kisasszony. Uh! lelketlen — —

— A mentor — hangzik valahonnan.

— Mi az? Ki beszél?

Csönd.

— Magdolna fog menni. A közönség ezért rajong most. Magdolnámmal mindenütt hódítottam.

— Nagyon osztom drága feleség bölcs nézetet, de Vasadiné kedves művésztársunk számára e remek darabban nem találok szerepet.

— Miféle beszéd ez? Miért ne találnál? Csak a legkorlátoltabb férj képes ily állításra. Borcsa a legpompásabb népies alak, Fejérdi olvassa a Borcsa szerepét!

Fejérdi a rongyhalmazból kiválaszt egy cso-

magot. Kikeresi a kérdezett szerepet és sebes színészi hadarással olvasni kezdi :

»Se a falu felől, se a mező felül nem gyün az a Magda lány. Harangoztak mikor ettünk, aztán mindjárt elment. Eredj, mondok, hozz egy kis füvet a kertek alul a kuli tehénnek...«

— No hát aranyos feleség, ez igen pompás, de ehhez a stilhez igen gyakorlott művésznő kell. Te remek Magda vagy, hogy a két magyar hazában nincs párod, de itt most ő nagyságát kell néznünk. Én az éjjel 150 darabon keresztül mentem, a végén is csak abban állapodtam meg, hogy nekünk az igazi hangot megütnünk csak felséges Gertrudiszoddal lehet.

— Helyes, helyes! — tombolt az ifjabb nemzedék.

Itt már a vének is megállapodtak egy-egy hatásosabb szerep mellett.

Még néhány indítvány a zendülők pártjából fölhangzott: Kérők, Pártütők, Csikós, Jósolt, Falurossza, Szép marquisné, IV. László, III. Richárd, Kisigmándi pap — és rá hasonlókép fölcsattant a: Ki beszél? — míg az elemek lassan-lassan lecsöndesedtek és a végmegállapodás Bánk-bánban megtörtént.

Vasadiné kapta Melindát.

— Ah isteni Melinda —

— Nagyszerű! —

— Felséges.

— Ilyen szerencse! Gratulálok angyalom.

— Egy napon, egy órán, az első estén elérni a csúcspontot!

— Ah!

— Óh — —

És mindenki akart valami szépet, biztatót mondani a csinos özvegynek.

Rögtön szerepet kapott Krisztinka is, a kis Soma szerepét.

Főbb részleteiben megmutatták a nagy szerep szépségeit Vasadinénak — és ezzel, mint a változhatatlan szerződéssel, az új tag föl lett avatva.

Az igazgató ur még az nap délután a Vasadiné fogadott szekeren, természetesen az ő további költségére, megindult Keszthelynek az új művésznővel bérletfogásra.

VIII.

Az istenért! Mi történt?

Vajas N. János szinigazgató ur, midőn mindenfelől összekéregetett ruháiba egész disz-deputácziósan felöltözködött, fekete, gyengén deres parókáját lapos fején megigazgatta, arany lánczát fehér mellényén elhelyezte, oda állt a tükör elé.

— János barátom, ha ez a becsületes furfang sikerül, legalább öt esztendőre meg vagy mentve. Az asszony fejedelmi vad, szemérmes, a mellett szilaj, az egész uton meg nem engedte magát ölelni, pedig úgy intéztem, hogy sötét éjszaka érhessünk a városba. Lássuk, mi volna itt a legokosabb?

Sétált, mint a szinpadon szokás, magánbeszélgetés közben; majd hirtelen meg-megállott. Nézte a közönséget, melyet oda képzelt maga elé. Hol ahhoz fordult, hol a tükörhöz, mely drága énjét verte vissza.

— Eladjam a polgármesternek? Eladom. Mért adnám el? Egyelőre megtartom magamnak. Egy hatvan esztendős suhancznak vannak még jogai. Nem lenne rossz egy előleges vásár Niki

gróffal. Vén ember. A szereplés biztosabban titokban maradhat, a mellett az a pár százás momentán kisegít zavaraimból. Nem, nem adom el. Igen szép asszony. Pipitől elválok, azaz egyszerűen szerződésre lépünk s Matild a feleségem. Így vén kujon, ezt javallja a természet törvénye. Menjünk s fogjunk a harczhoz.

Alázatos hajlongások közt belépett a Vasadiné szobájába.

— Ah nagyon örvendek, hogy drága nagysám már egészen utra készen áll. Méltóztat látni, én se mulasztottam egy perczet is. Megengedi, hogy némi előterjesztéseket tegyek? Igen? Szólhatok hozzá úgy mint apa leányához? Igen? Vagy ha akarja — nem bánom, mint a legjobb barát.

— Gondolom, ezekre utközben is lesz önnek ideje.

— Ah a nagysám jövője van tapétán.

Vajas ur elfordult s mint a ki temetésre készül, méltóságteljes zokogásban tört ki.

— Ah ne is vigasztaljon, én egy igen szerencsétlen ember vagyok. Ma a budapesti népszínház mindenható ura lehetnék, ha a sors olyan feleséggel áldott volna meg, a ki nagyszerű eszméimet megérteni képes. Nagysám, egy ember áll ön előtt, kinek a legfelségesebb ideái vannak. Tíz, tizenkét ezer forint biztos jövedelem. Tetszik érteni? Ennyit vesztek minden évben.

— Oh mosolyogjon ezekkel az istennői szemekkel. Gyermekem, mily szép, mily ártatlan, mily felséges gyermek az. Már is el van ragadtatva a város. Friczi gróf meghívót küldött ebédre, a polgármester vacsorára invitált, a rendőrkapitány szállását ajánlotta föl, a színügyi bizottság pompás kirándulást tervez. Nagysám, önt itt mindenki isteníteni, ünnepelni fogja. Akarja-é?

— Kérem, én mit tehetek?

— Mit? Lászon bennem egy gavallér, szolid embert. Remélem, az egész uton csak a legjobb véleményt táplálhatta rólam! Pedig a világ, óh a világ rossz. — Senki se tudja jobban mint egy színigazgató. Képzelve, nincsnap, melyen a legszebb ajánlatokat ne kapnám finom polgárhölgyektől — igen; dámáktól, bizonylatokkal szolgálhatok; férjes nőktől, hogy vegyem el őket, de én, akinek ideáim vannak — szédelgésekbe nem fogok bocsátkozni soha. Fejem azonban — óh szegény fej — szédül, ha a föld legszebb hölgyére tekintek — —

— Színigazgató ur, vagy van önnek szándéka bérletet gyűjteni én velem: akkor azonnal menjünk, vagy nincs, s akkor megyek vissza.

— Gyermekem, mondhatom, százan meg százan irigyelték ezt a szerencsét, a mit én önnek ezenfelajánlok. Kérem, ne idegeskedjünk, egy nő, akinek már két gyermeke van: lehet okos, praktikus. Ezennel tizenkétezer forint évi jövedelmet ajánlok

fel önnek — és természetesen kezemet. Pipi csak felvett nőm, s többet nem is kért, de nem is érdekel. Nagysámmal kész vagyok azonnal itt Keszthelyen, ma a plébániai nagy templomban a legelőkelőbb közönség jelenlétében megesküdni. Igen. Társulatom minden tagja csak áldani fogja önt.

— Uram, kiméljen meg ily beszédektől! — kiáltott Vasadiné.

— Tehát eldobja magától a biztos miniszteri fizetést. Ah mily nagy gyermek ön — hanem hogy lássa, hogy ön előtt egy ember áll, kinek ideái vannak, s ki a legkorrektebb gavallér, igen én inkarnatus gavallér vagyok: tehát visszavonulok ajánlatommal. Nagysám, a ki ezt meglátja: mondhatom, az olympusi istenekre, a mennydörögtető nagy Zeüszre — hogy az nem én leszek. De hát én feddhetlen gavallér vagyok, a mit kollegáimról bizony nem igen mernék elmondani. Hanem természetesen nekik nincsenek ideáik. Jó jó. Nem szóltam. Ugy — — igen, ha úgy tetszik, karját kérem asszonyom, bérkocsim odalent vár — mehetünk.

Még kétszer-háromszor mormogá a lépcsőkön: tizenkétezer forint, kerek tizenkétezer forint.

A kocsi nem állt ott.

— Ah, ez mégis sok, de hol az a kocsi? Kapkodott ide-oda, mintha a legnagyobb zavarban lenne. Végre is bocsánatot kell kérnem asszonyom, itt félreértés forog fenn. Méltóztassék visszasétálni — intézkedni fogok gyorsan. Ha talán addig

kegyeskednék a biztos tizenkétezer forint évi jövedelemről . . .

Eltűnt s egy mellékutczába kanyarodott.

Vasadiné első indulatában azt gondolta, hogy befogat, visszasiet gyermekeihez s enyomorult hadat itt hagyja.

Egy szegény, minden támasz nélkül való özvegy asszony, két gyermekkel — oly erőtelen, hogy első gondolatát nem tudja keresztülvinni. Ingadozik, vár. Sok talán nem tenné.

Lassan, vontatva, istentől várva a parancsoló szót (mely nem jött) felvászorog a lépcsőkön, s szobájába megy.

Gondolatok, tervek, határozatok özönén, gyötrelmein keresztül valami ezt a kérdést veti föl lelkében:

— Szegény asszony! miért hinnéd a legrosszabbat? Nem volt-e szülőanyád szívtelenebb, mint ez a komédiás? Kedves nővéreid — drága fivéreiddel együtt — nem kergettek-e ki ősi hajlékokból? Nem vetették-e oda vádképp, hogy te csak egy asszony vagy, csak egy asszony, s egy asszonyért nem tehet a társadalom semmit? — —

Ezek a gondolatok kezdték lehűteni a szegény asszony forró, háborgó vérét.

Képes volt a jobbik oldaláról is megnézni a dolgot.

— Igen, ez az ember nincs megesküdve a feleségével, bizonyára nincs a többi sem, és ő mégis

hajlandó volna érette meghozni azt az áldozatot. Itt a nagy templomban diszes közönség jelenlétében megesküdnék vele törvényesen.

Ily ajánlat egy komoly özvegy asszonynál — legalább is úgy, mint az ölyv áldozata fölött — kereng a levegőben és törekszik érthető alakot venni.

Abban mindjárt tisztában volt Vasadiné, hogy ehhez a vén emberhez nem menne. Egyáltalán férjhez menetelre többé nem is gondol. De mégis előnyös helyzet lenne az, ha ő mint igazgatóné vezethetné az ügyeket. Miért ne tudna ő jó igazgatóné lenni. Sokat tanult nagy veszteségein. Ő érzi, hogy igen jó igazgatóné lenne, takarékos, gondos — eszélyes.

És most a tizenkétezer forintos jövedelem is fölemelte büszke fejét. Nem, bizonyára tizenkét ezer forint nem lenne, de okosság, takarékoság, jó beosztás mellett (oh már sokat tanult szegény Ignác bukásából) talán három, négy, ötezer forint biztos jövedelem mégis lenne!

Gyermekeit szépen fölnevelhetné.

De hát ilyen vén emberhez csak nem mehet.

— Istenem, istenem, kapaszkodott a mentőhorgonyba a szegény asszony, mikor kopogtattak ajtaján.

Elegáns, hófehér haju, fehér barkós és fehér bajuszos, hosszú vékony nyaku, széles száju, magas sovány termetű uri ember, tarka

nyári kabátban, bő, tarka és kissé felhajtott nadrágban, sárga bocskorban, — finom nagyvilági mozdulatokkal jelent meg előtte.

Köhögött olyan szakadozott hangon, mint a kecske; nevetett, mint a ki talán eltévesztette a szobát, a mellett mégis egyre biztosabb magatartással közeledett a szép özvegyhez.

— Igen nagy szerencsémnek tahrtom — oh szép nagysám, igen öhrvendek, hogy én lehetek az első, ki tiszteletemet bemutatthatom. Én Feldman Niki, nyugalmazott alezhredes vagyok a vadászoknál. Hreménylem, hogy hamahr meg fogjuk egymást éhrteni. Elsőben is ma kegyes lesz szép nagysám az én vendégem lenni ebédhre. Igen jól fogunk mulatni. Nálam a színésznők hrendesen igen jól mulatnak. Pezsgőim hihresek — és asztalom nem hrosz.

Most már oda telepedett a kanapéra.

Szemcsiptetőjét hosszas kukkangatások között feltette s törekedett a szép asszonynak közvetlen közelébe jutni.

Hosszu, elaszott csontváz kezeivel mint a kampóval kapadozott. Ugy hitte, hogy neki kötelessége a szép asszonyt egy ügyes mozdulattal elkapni és gavallérosan megcsókolgatni.

Vasadiné még igen friss özvegy asszony volt és nagyon új művésznő — hatalmasan nyakon teremtette a nyugalmazott alezredes gróf urat.

— Köszönöm nagysám, de a pofból kevesebb

is elég. Én nem vagyok fukahrr — — tudom mi az illem, és nagyon széhiretem, ha a hölgyek szokásos játékaikkal engemet is megtisztelnek. Szabad megcsókolnom kedves kacsóit.

— Uram, én kitaszítom önt, ha rögtön nem távozik.

— Wahrum nit gahr... Méltóztatik talán...

És a gróf nyájas mosolylyal letette tárczáját az asztalra.

Vasadiné egy pillanat alatt kihajította a tárczát az ablakon.

— Ah, tehát majd ebéd után hreménylem jobban meg fogjuk egymást éhrteni. Nemde szép nagysám?

A mellett az öreg gavallér hátalt szerényen kifelé.

Vasadiné keservesen sirt, lázas sebességgel kapkodta össze ruháit, apró ékszereit, hogy siessen és szabaduljon e nyomorult barlangból.

— Szervusz drága kicsikém — állott meg a kitárt ajtóban egy szép fiatal ember, hetykén hátra ütve fehér nyári czilinder kalapját, egyik hüvelyk ujját a mellénye karvágásába akasztva, a másik kezével sétapálczikáját billegtetve. Finom vadgalambszinü könnyü nyári ruha fedte a szép barna, izmos, vállas, csinos pörge bajuszkás látogató testét.

— Honnan e lázas sietés muczikám — talán bántotta ez a vén gyerek? Majd adok én Friczi-

nek, hogy merte ő lábait ide betenni én előttem? Hát nem is akarsz észrevenni babám? Én vagyok Varkóczy Aladár. No no — mi ez? Engemet akarsz kivetni? Olyan még nem volt az Arany Sárkány fogadóban. Te gyöngyikém, mondhatom, hogy igen furcsán fogadod a jó embert.

S karjaival, botjával védte magát a pofzápor ellen.

Az erős ifju derékon kapta az asszonyt és sűrű, heves csókjaival elborította nyakát, karjait, a hol érte.

— Rendőr, nincs itt rendőr? Pinczér — segítség — —

— Ugyan ne bolondozzál fiam, itt én vagyok a parancsoló... az én engedelmem nélkül itt még az ablakon sem ugorhatol le, hacsak nem az ölembe — a mit legokosabban tennél. Varkóczy Aladár minden szép színésznőnek — és te igazán az vagy rózsám — a szeretője. Én hozom a közönséget a színházba, én rendezem a tapsot — ej, ne verekedjél, mert hátrakötözöm a kezeidet — én vagyok a vigalmi bizottság lelke. Nálam nélkül fiam sem egy karpereczet, órát, gyűrűt, pénzes tárczácskát — de még egy bokkrétát se kapsz. Tudod már...

— Nagysád, de az isten szent szerelmére — kiabált a hazaérkezett igazgató — csak nem akarja a legfinomabb vendégeimet, a legbecsesebb kundsajtjaimat ily örületes módon elriasztani?

Micsoda ön? Ön csak egy asszony, egy öngyilkos ember neje, egy semmi, egy özvegy asszony. Hálaát adhatna az istennek, hogy a csinos orczácskájáért, telt természetéért olyan szép ajánlatokhoz jut. Mi itt föl akarjuk karolni — s ez a köszönet. Hol hagyta ön a józan esztét? Térjen magához. Megbántotta azt a nóbel öreg grófot, aki rajong a szép művésznökért s akit jól kiaknázhatt volna. Így, ezzel a bánásmóddal ezen a pályán, megmondhatom, nem nyílnak rózsák. Reményilem, megértette mit akarok. Tehát itt hagyom önt, édes leányom, tisztelt barátommal: Varkóczy Aladárral. — Engesztelje ki, különben egyetlen bérletet se kapunk.

Mint a tigris rontott újból Vasadiné a két emberre, kik, mivel látták, hogy nem okos nővel van dolguk — meghátráltak — és átengedték a tért a műveletlen asszonynak.

Vasadiné kifizette szobáját, méreg drága, rossz vacsoráját, előrendelte fuvarosát és sirva visszahajtatott gyermekeihez.

— Az istenért — szökött az igazgatóné a hazatért asszonyhoz — mi történt veled?

A színész urak fölugráltak a kártya mellől; a hölgyek tettettetett részvétellel, de szívekben öszintén örvendve a kudarcznak, kerültek elő gyorsan, ki innen, ki onnan, a forró nyári alkonyat miatt igen gyengén öltözködve, csak a legkönnyebb olympusi pongyolába burkoltan és hahotázva kérdezték, mi történt?

— Ah te, te! Igazán csak egy asszony vagy!

— Oh, ha Fadgyas nem volna itt — ölelé át Szentimrey Sáfrán kisasszony a távozó asszonyt — de örömet mennék veled. Légy szerencsés szívem és gondolj néha-néha rám. Ugy-e, ezt a kis kendőt megtarthatom?

Igen. Ott maradt emlékebe majdnem összes fehérneműje, jobb köntöse, megmozditható ékszere — csak a nyomoruságát és a két kedves gyermekét vihette magával.

— Bolond asszony — mondák a testvérek, mikor a távozó kocsinak már a porát se látták.

— Milyen jövőt dobott el magától?

— A csillagokat — mutatott a nagy Fadgyas a szép és temérdek fénylő és szabad-jószág csillagokra — szedtem volna le egy csókodért dicső asszony!

— Urak, szólt lelkesedéssel a fiatal deák — én elegiát irtam róla. Felolvasom.

IX.

Fel is út, alá is út!

A sötét éjszakának voltak csillagai, a szegény asszonynak csak könnyei.

Erdő, rét, mező, falu, hegy, völgy összefutott előtte, pedig neki választani kellett.

Végig tekintett azokon a jó embereken, akik még nem utasították el kapuiktól. Oh sok, sok jó ember van a világon.

— Kocsis, — kérem kedves bácsi.

— No, az Istennek se megyek odább. Azért az öt-hat forintért nem ehetem meg a lovaimat.

— Csak Tornyosig megyünk.

— Tornyos? Hol az Isten világában van az! Lesz éjjél után három óra, mire ezekkel a fáradt gebékkal oda vaczkalódunk. Aztán kihez? Onnan is kihajtanak bennünket, mint Gergely Páléktól Kölesen. Pedig ugy otthon volt az uraság, mint az eszem.

— A nagybátyámhoz megyünk, Sólyom Ambrushoz. Ismeri?

— Hogyne.

— Áldott öreg ember.

— Hát nem bánom. De legyen zab, széna a lovamnak, magamnak meg egy kis jó étel, mert isten úgy tartson, leteszem a terüt. Kifizet, azután fel is ut, alá is ut. Én is csak ember vagyok.

Az ostora hegyével megpiszkálta a két de-rest s bevágott a vakandi hegyomlás mellett Tornyosnak.

A hold fölemelkedett.

Ragyogó fény terült a szép hegyes vidéken. Az országut, a melyről letértek, mint széles viz tündökölt, hol elfogyva egy-egy mélyedésnél, hol kitünve egy-egy halmon mellettük.

Tisztán ki lehetett venni, a mint egy-egy luczernás szélén két hátulsó lábán óvatosan figyelt a nyul.

Csend, édes, zavartalan csend.

Csak a szegény asszony dobogó szive zakatolt.

Lassan-lassan kijutottak a kukoriczából, a lankás szőlőkből, a szakadozott kis erdőcskékből, s feltűntek a fényes holdvilágnál Tornyos szélső háza.

— Ehun van Tornyos. Hát a kastélyba?

— Igen, — rebegé egész testében reszketve Vasadiné.

— Mit mondjak?

— Majd a kapunál én szólok.

— Mikor volt ott az asszony? Tágas nagy kapu

van ám már a kerítésen, hogy sok a rabló, meg csavargó. Elmúlt a régi világ, mikor a kapu a konyha ajtaja volt.

Haladtak a lovacsák egyaránt. Megérezték a jó friss szénaszagot, meg zabszagot. Csak úgy törték magukat ostor nélkül is a szegény párák.

Hatalmas, kaffogó kutyaugatás jelezte, hogy a kastély kapuja előtt állanak.

— Itt senki sincs. Zörgessek?

Éjjel valami csodálatos hangja van a kapuzörgetésnek, s a nyugtalan, indulatos kérdezőnek.

— Ki az? mit akar? dörmögött egy hang nagy sokára.

— Hát tessék szólni.

A gyerekek is fölébredtek, s örvendve várták a kapunyitást.

— Én Vasadi Ignáczné vagyok, a nagyságos ur unokahuga.

A szolga félig kinyitotta a kaput, de meggondolta magát — és keresztbe fektette a vasat.

Elczammogott, hogy jeleztesse az uraságnak a vendéget.

— Hogy hívják? kiáltott vissza a béres érdes, durva hangon.

— Csak mondja: Fehér Matild.

Az öngyilkos férj nevérol még is nem merte magát bejelentetni, leányi nevét mondta.

Eltelt egy félóra, hogy már a kutyák is meg-

barátkoztak a két deressel s a füttyengető kocsisal, mire a béres visszajött és meghozta a hirt.

— A kastélyba most nem lehet bemenni, az uraság beteg, hanem majd elvezetem a tanító urhoz. Ott lesz szállás.

Káromkodva, csufolódó szavak közt ült fel a fuvaros szekerére s követte a vezető bérest.

— Reggel aztán én haza megyek. Három napot fizet.

Nyájas, szivélyes fiatal ember nyitotta ki a kaput.

Nem győzte eléggé kérni a bocsánatot, hogy csak egy szobájuk van, de ha ez a jövő évben történt volna, akkor bizonyosan szolgálhatott volna külön szobával, mert meg van ígérve.

A folyosón ott topogott már egy fiatal aszszony is, élesen nézve apró fekete szemeivel a jövevényeket.

— Barátom, micsoda — szólt a tanító ur a kocsihoz — istálló kellene ugy-e? Majd ide a szederfa alá kötjük a lovakat. Bizony itt istálló még nincs akkora. De ellátjuk a jószágot becsületesen, s lesz atyafi magának is mindjárt valami harapni való. Pállinkát, vagy bort? Persze pálinkát. Lesz.

— Iszom én a bort is uram. Majd kiszakad a gégém.

Ügygyel-bajjal leszármaztak az éjjeli utasok a szekérről.

— Szerencsés jó reggelt — a kezét csókolom.

Óh be örvendek — forgolódott a fiatal asszony a vendégek körül. Friss ágyat vetek, Sándor kimegy az iskolába — én magam is. Elhelyeztetjük a kicsinyeket jól. Óh be örvendek. Okleveles tanítónő vagyok, ketten vezetjük az iskolát a férjemmel. Csakhogy most nyáron semmi iskola sincs. Szabad valami jó kis meleg reggelit készítenem? Goldolnám borleves? Ölök egy pár csirkét, tegnapról van egy kis káposztásrétes. Van finom gyümölcsünk. Szolgálhatok egy kis finom lépes-mézzel. Óh be örvendek. Sándor, csak lásd el a kocsist jól, majd én gondoskodom a nagyságos asszonyékról. Istenem, olyan félős ám az öreg nagyságos ur, mióta a körmei alá Patkóék tüket szurdostak.

— Nem szurdostak galambom, mese. Csak öreg ember, tudod fiam, minden hirtelen, váratlan dologtól megijed. Majd reggel hintót küld a nagyságos asszonyékért.

Ezer apró kedveskedéssel igyekezett a fiatal házaspár jó hangulatba helyezni a vendégeket. Kifogyhatatlan volt a jobbnál jobb ételek felhorlásában.

A két gyerek bizony evett és az éhség a Vasadiné sértődését is eloszlatta.

— Oh be örvendek, hogy olyan jól esik. Tessek aranyos báránykáim. Ebből nagyságod — csókolom kezeit. Nem rossz ám.

Nem bizony, nem volt rossz, de nagyon is jó volt.

Régóta nem pihent oly édesen Vasadiné, mint e jó vacsora után a barátságos, szives fiatal párnál.

Késő reggel volt már, mire fölébredett.

Ha nem várta volna egyfelől egy levél, másfelől a kocsis, ki bérét sürgette, és a ki nem tudott türni — mert sejtette a rosszat — talán fél délig elaludt volna a kellemes, tiszta ágyban: de az élet szigorú, kiméletlen és nem ismer haladékot.

Félve, gyöngéden, szinte könnyes szemekkel jelenté a tanítóné asszonyság, hogy a nagyságos urnak be kellett mennie Füredre, de levelet hagyott itt.

Ijedten ugrott ki Vasadiné az ágyból és kapkodta magára ruháit, hogy mentül előbb olvassa a levelet.

A levélből egy százas bankjegy hullott ki.

»Kedves hugom!

Sajnálom a szerencsétlen esetedet. Én annyira megutáltam a világot, hogy nem akarok találkozni senkivel. Vén is vagyok, beteges is vagyok. Ezt a száz forintot vedd úgy, mint a melyet apádtól nyertem el kártyán, a ki mindenét elpuczoválta. Ne gondold, hogy azzal utasítalak el, fel is ut, alá is ut, — ha jobban leszek, nem feledkezem el rólad. — Sólyom Ambrus.«

Képtelen volt elrejteni Vasadiné felindult-

ságát, sirt, oda borult gyermekeire, majd térdre esett, hogy Istentől kérjen tanácsot.

— Oh te nem mondhatod azt nekem jó atyám, hogy fel is ut, alá is ut — mit tegyek!

— Nem, nem, nagyságos asszonyom, az isten jó, ha meg nem veti ajánlatomat, mi a férjemmel gondoltunk ki egyet. A kocsis mindent elbeszél. Mi mindent tudunk. Ma még a mi kedves vendégeink lesznek, akkor én, ha megengedi nagyságod, átviszem Hársfalvára. Ott az új festőgyárba kell pénztárnokné. Ezt a helyet a férjem meg tudja szerezni. Ne vesse meg nagyságod. Igaz, egy bódé az udvaron, a hol ülni kell, de legalább nem fel is ut, alá is ut.

X.

A b ó d é b a n.

— Három kis leánya van. Nem öreg ember még, de ezelőtt négy évvel szétrobbant egy kazán, ő ott állt, s összevissza égett. Ugy-e szép hársfasor? Várnay Antal grófé volt ez az uradalom, árverésen jutott ez az olasz ember ehhez a pompás birtokhoz.

— Olasz?

— De tud már magyarul, csak rettenetes sebesen beszél. Gondolom, az olaszok úgy beszélnek.

— A leányok —

— Férjem tanította őket. Azok már szépen beszélnek magyarul.

— Édes anyjuk is?

— Mért sáppad nagyságod? Nincs rosszul?

— Legkevésbé sem.

— Istenem, egész olasz arcza van. Appiano Claudio ur nejének majdnem ugyanez az arcza volt. Mindjárt meglepett, mikor a holdfénynél először láttam. Mondtam is Sándornak, te, oh ez a gyö-

nyörű asszonyság egész Fennena. Ugy hívták Appiano Claudionét.

— Meghalt?

— Oh dehogy! Aki meghal, az nem hal meg egészen.

— Szerencsétlenség?

— Nagy. Tébolyító. Ezen a kis ösvényen itt bemegyünk a kertbe. Gelléri ur, Gelléri ur, intgetett a kendőjével a csinos kis tanitóné egy kertészféle embernek. Kérem, legyen szives minket a nagyságos ur irodájába vezetni. Itt ám igen nagy kutyák vannak. Férjemet úgy ismerik, mint a gazdájukat, de én nem bizom bennök. Borzasztóan félek a kutyáktól. Ah, nagyszerű kert. Ez az én paradicsomom. Itt ismerkedtünk meg Sándorommal. Milyen különös, azt mondtam, a mint a három kis leánynyal az üvegházban meg láttam Sándorom, s ő igen-igen nyájasan mutogatni kezdett nekünk, mert egy barátnémmal voltunk itt s igaz, rögtön azt mondtam Ilkának: vagy ez lesz az én férjem, vagy senki a világon. És nem telt belé egy év: én Világosi Sándorné lettem. Vigyázzon nagyságod, én hajnalban igen különöset álmodtam. Nem mondom, de mi az intézetben egy kicsit mind babonásak voltunk házasság dolgában. Igen, köszönöm kedves jó Gelléri ur. Elvezet. Mondja, vajjon van-e már a bódében pénztárnokné?

— Csak még mind a Wimmerné ül ott.

— Akkor — oh istennek hála, talán nem késtünk el.

Vasadiné sietve haladt a kerti uton és dobogó szívvvel követte vezetőit.

A hatalmas vadgesztenyékkel árnyalt tiszta udvaron széles tolószéken ült, inkább feküdt egy őszbevegyült szakállú fekete-barna ember, beesett halavány arczczal, nagy künn ülő fekete szemekkel.

Tarka vadászkutya ugrott fel az érkezők zajára.

— Ah, isten hozta kegyedet.

A beteg ember megkísérlette, hogy felüljön, száradt fehér kezébe szorította kék-tarka selyem kendőjét s görcsös köhögésben tört ki.

Nagy, fehér homlokán kidagadtak az erek, s az egész arczot az érotlenség verejtéke borította el.

Világosiné hirtelen oda ugrott, megfogta a beteg aláhanyatló fejét, s pár perczig úgy tartotta kezei között.

— Köszönöm. Emilia, hol vagy? kérdé gyenge hangon, arra felé nézve, a honnan egy 12—13 évesnek látszó karcsú, sugár termetű leányka szaladt, kezében tartva széles szalmakalapját.

-- Apám, te itt mindig meghülsz.

— Nem, már látod, egészen jól érzem magamat. Hozass székeket.

Egy szolga csakhamar néhány kerti széket helyezett el a tolókocsi körül.

— Foglaljanak helyet, — intett kezével a beteg uraság.

Világosiné nyugodtan, tisztán, hogy az idegen ajkú ur megérthesse minden szavát, előadta kérelmét.

— Ugy van. Nekem egy pénztárnoknéra van szükségem.

A beteg többször végighordozta tekintetét a szép barna asszonyon.

Ugyanazt tette a fiatal lányka is, növekedő érdekeltséggel.

Szakasztott az édes atyja arcza volt, gyengén hajlott finom sasorral, kis gödrös állal, fehér sárgás arczczal, melyet a szemek körül apró barna szeplők tettek élénkebbé s félig levágott aczélnék fényű fekete hajjal.

— Volt már kegyed szolgálatban?

Vasadiné arczát a szolgálat szóra mély pi-
rultság borította el, mely nagyon feltűnt Appiano ur előtt.

— Nem, nagyságod.

— Akkor mi vezette arra, hogy szolgálatot keressen? Én nem vagyok fiatal ember, lássa, beteg vagyok. Kegyed fiatal és szép. Sajnáltnám, ha bájaiba vetné reményét. Kijelentem a legelső alkalommal, amint megtudnám, hogy kegyed valakivel viszonyt folytat, bármily pontosnak talál-
tam volna különben — kénytelen lennék fölmen-
teni a szolgálat alól. Ezt ki kellett jelentenem.

Okmányai, erkölcsi bizonylatai — jóllehet mind-
ezekre keveset adok — rendben vannak-e? Férjes
ön? Akkor nem használhatom.

• — Özvegy vagyok.

— Micsoda betegségben halt el férje?

Vasadiné szemeiből kihullottak a könnyek.

Alig birta kidadogni:

— Ongyilkos volt.

A leányka szemei is megteltek könnyekkel —
és nem tudott folyvást az asszonyra nézni.

— Kártyázott?

— Nem. Megcsalták barátai — mindenkiten
föltétlenül bizott.

— Sokakat megkárosított?

— Családján kívül senkit.

— Gyermekai vannak?

— Egy fiam s egy leányom.

— A fiu?

— Tíz éves.

— S a leány?

— Hét.

— Kegyedet leánynak gondoltam. Szabad
kérdenem: jó írása van?

Vasadiné egy levelet nyújtott át.

— Jól van. Az irással meg vagyok elégedve.
Ért-e a számadáshoz? Nem azt kérdem, hogy is-
meri-e a könyvvezetést?

— Papa, én megtanítom, én nagyon jól
tudom.

A beteg elmosolyodott és szeretettel megismogatta leánya arczát.

Hosszas hallgatás után a kis tanítóné szólalt meg:

— Nagyságod, én és a férjem állunk jól mindenről.

— Szép. A kezeseket elfogadom. De asszonyom, csekély fizetése lesz önnek. Dolga nem oly sok. Vidéki kis-kereskedők, iparosok — és a földmivesek nejei, leányai jönnek részint vásárolni; részint festésért fizetni — ezeket az összegeket kell kegyednek gondosan, hűségesen vezetni. Havonként egyelőre ötven forintot ajánlok s itt az udvarban lakást. Meg tud ebből élni?

— Igen, nagyságod.

— Itt iskola van a birtokomon; gyermekei oda járhatnak.

— Forrón köszönöm.

— A legelső alkalommal, amint pontatlan-ságot vagy oly hibát találok, a mit nem türhetek, — előre legyen ez tudtára — elbocsátom.

— Belenyugszom nagyságos uram.

— Hol tartózkodik most?

— Nálunk nagyságod. Ott vannak a gyermekek is.

— Rokonok talán?

— Nem.

— Tehát régi ismerősök. Elég. Ha kívánja, elfoglalhatja állomását ma, vagy minél előbb.

— Ha megengedi nagyságod — ma.

— Helyes.

Vasadiné nem tudta meghatottságát mérsékelni. Megragadta a beteg ember kezét és mielőtt az meg birta volna akadályozni — megcsókolta.

Hirtelen, mintha anyja lett volna, ölelte át a fiatal leányka Vasadiné nyakát — és megcsókolta a nő ajkait.

— Emilia, te nagyon meggondolatl

Világosiné, mutasson meg barátnéjának mindent a gyárban, keressék föl Nádain urat, ő informálni fogja az asszonyt mindenről, lakásáról úgy, mint teendőiről. Ajánlom magamat.

— Papa, én is elmehetek? — dörzsölte fejét a leányka atyja szakállához.

— Te maradsz. Veled számolni valóm van.

Másnap reggel Vasadi Ignáczné már ott ült a bódében s elfoglalta helyét a fizető-asztalnál.

Arczán az örömmnek, a megelégedésnek, a boldogságnak édesebb kifejezése még talán soha sem ragyogott.

— Kenyere van — mondá otthon jókedvvel Világosi tanító ur.

Nem kénytelen többé koldulni. Nincs többé kitéve a szégyennek, a megaláztatásnak. Becsületes munkája után él, s bár nem több, csak egy asszony, ha van lelki ereje, jelleme, szorgalma, — hite az istenben és bizodalma az emberekben, meg-

mutathatja, hogy valóban méltó-e e szép nevezetre:

Asszony.

— Én félek, hogy szerencsétlen lesz, — válaszolá a feleség, hosszasan nézve férje kihevült, csinos barna arczát, — mert igen szép asszony.... Appiano nejét is nem azért szöktették-e el?

OSZK

Országos Széchenyi Könyvtár

XI.

Mind, a kik szerettünk.

Előbb az idősebb gazdatisztek — a hosszú, fekete tisztartó, a poczkos vastag kasznár, — majd a fiatalabbak, az ispán ur, ki a vidék főtánczosa volt, az irnokok, a vadászok, a főkertészek és alkertészek tettek egy-egy sétát a bódé körül, megelégedéssel állapítva meg azon véleményt, hogy: végre egy olyan kasszirnö, a kivel érdemes valamit kezdeni.

Az ispán ur megtette az előkészületeket egy kis szentistvánnapi társas-mulatságra. Égett megtudni, hogy az az asszony hogy tánczol, milyen hajlós a dereka, hogy vág a szeme — most még igen szent. Majd, majd . . .

És vig füttyszó mellett adta tudtára a falunak, hogy a bódéba pompás fehérnép kerekedett.

Özönlött a nép vásárolni és festetni. Nem akarta elmondani senki magáról, hogy: én még nem láttam a szép asszonyt.

Megmozdult az önző, ravasz, hitvány vér az ereken.

— Micsoda! — kiáltá tajtékozó dühvel egy kurta nemes — te neked nem tisztesség, ha én nekem méltóztat a bódéd előtt egy-egy félórát eltréfálnom? Megadod ennek az árát! Haj, haj! befutsz te még én hozzám akkor is, mikor ott-hon nem leszek. Majd kikeressük a történetét, madám.

Ez már megindult.

— Bocsánatot kérek, ispán ur, igen megtisztelve érzem magamat, de semmiféle mulatságban nem vehetek részt.

— Nem nyilvános, a legteljesebb mértékben zártkörű, de nekem tánczolni kell kis nagysámmal. — Ilyen termet, ilyen derék, ilyen váll, ilyen nyak, ilyen mell, az isten is tánczra teremtette. Tánczolunk biz ott. A fiatalság bolondul. Még csókot is kell kapnom, de forrót, hosszut. Ah, lári-fári, asszony-munka, tudom, ismerem, leénekelem az egész kótáját: jajj, jajj, maga szemtelen, ki nem állhatom, pfuj — fujjam még tovább? Engem ki nem kosaraz, mint Jakab Pistát. Tudja-e mit csinál Jakab Pista? Bement Püspökvárra, lement Kisvárra, hogy adatokat gyűjtsön. Borzasztó bosszún jártatja a kopasz fejét. Ki akarja innen telepíteni, de csúfosan. Meg kell adni, erélyes fiu. Hanem ne féljen nagysám, míg engem lát, de a

tánczot, isten úgy szeressen — nem engedem el. Megverte a lábam.

A Diósban lesz a mulatság, már el is mondtam az asszonyoknak, hogy minden négyesre lefoglaltam.

El akarta kapni a kezét.

— Rögtön távozik —

— Ugy? Hát ha itt ülök délig? Különben jól van . . .

Félrecsapta a kalapját, kis tajtpipáját a fogai közé szorította, s hegyesen odább kopogott.

Egy vasárnap délután izgatottan kipirult arczczal nyitott be hozzá Világosi Sándorné, a kis pártfogó.

Vasadiné éppen a gyermekeivel volt elfoglalva, egyiknek a munkáját javitgatta, a másiktól a leczkéjét kérdezte.

— Hogy van? — kérde a tanítóné az első szivélyes üdvözlések után.

— Nagyon jól.

— Igazán? Nem hallott semmit. Valaki egy lapot küldött hozzám. Itt van. Még meg is jelölte, hogy melyiket olvassam.

— És nagysád mosolyog? Mi a férjemmel egész szombaton nem tudtuk, mit tegyünk. Rettenetes.

— Miért?

— Mi tudjuk, hogy nem igaz, de mit szól

erre a nagyságes ur? Sándor most épen ott van. Istenem!

— Elvitte a lapot?

— Igen, hogy ő világosítsa fel előbb ő nagyságát.

Gyalázatosan le volt írva a keszthelyi eset, és a cikk jelezte, hogy erről a szép madárról még igen mulatságos történetkével fog szolgálni a nagyérdemű olvasó közönségnek.

»És — fejezé be az író közleményét — ily kétes existenciák ássák alá a vidéki színészet féltékenyen őrzött jó hírnevét; ily élösdiek szállítják alá az isteni művészetet — és ezekre a világfutókra nincs törvény; de halljuk, Niki gróf interpellációval készül megtámadni a polgármestert a legközelebbi közgyűlésen. Az ilyen rákfekély a színművészet testéről igazán »*recidendum est.*«

Nem kellett sokáig várni, megjött a posta.

— A nagyságos ur kéreti magához a pénztárosnét. Rögtön. — Leverten, kétségbeesett tekintettel nézett a kis tanítónő Vasadiné után, midőn az, az uraság parancsára, megindult.

— Asszonyom, megbocsát, hogy hivattam — kezdé a beteg ember, nagy szemeit a nyugodtan álló asszonyra függesztve.

— Másfél hónapja, hogy állását elfoglalta kegyed.

— Igen.

— Figyelemmel kísértettem minden lépését, mert ezek a leányok — és ott volt az uraság három szép kis lánya — rajonganak kegyedért. Nem mondanék valót, ha azt állitanám, hogy a fenforgó rágalmakra mitsem adok. Ezek súlyos vádak. Három nap alatt — nem, tíz napot adok, megteszi kegyed ezekre a válaszát. Itt e csomagban néhány levelet is fog találni régi ismerőseitől. — Sajnálom, a fi-testvérétől is. Tíz napra helyettesíteni fogja önt Wimmerné. Az udvari szekér rendelkezésére fog kegyednek állani. Most elbocsátom.

Vasadiné meghajtotta magát s nyugodtan, változatlan arczczal távozott.

Az első percekben, mint a becsületes ember — örvendett, hogy bebizonyíthatja tisztaságát, feddhetlen életét.

— Czudarok! egy mozdulatommal letépem ördögi álarczotokat

Igy vélekedett.

Szeretett volna visszafordulni, hogy kijelentse: uram! ha gyanud van ellenem, bocsáss el szolgálatodból.

Valami azonban mégis megsugta neki: ez nem lehet.

Világosi ur, neje és ő, hárman, hozzá fogtak a vádak rendezéséhez.

— Tizenkét pont, éppen tizenkét pont — tette le az iratokat s a lapot Világosi Sándor ur.

— Szent isten! sóhajtott, lesütve könyes szemeit a kis tanítónő.

— Ha száz volna se félek.

— Egy asszonynál egyetlen pont is sok — emelte föl égő arczát a tanító.

— Vegyük rendre. Lássam erkölcsi biráimat.

— Első a keszthelyi levél. Czime: »A szemérem elleni közbotrány.« Ez egyszerűen brutalitás. De kinos a helyzet.

— Istenem! ilyet! hajtogató fejét a kis tanítónő —

— Asszony van a gyalázatos játékban. A mily tárgyaltalan a vád, oly rettenetes is. Hol veszünk ellentanukat?

— Sehol. Él az isten!

— Esküt fogunk kérni. Óh csak anya, csak asszony ne volna a vádlott — mormogá Világosi ur.

— Mi a másik vád?

— Csejthy földbirtokos a nejével — hogy rossz gazdálkodásával kergette férjét a halálba.

— Tovább.

— Kovács aláírásával, hogy előtte pár nappal, hogy férje öngyilkos lett — Vasadiné mindenek rémületére a templom előtt tánczolt.

— Tovább.

— Fodor Pál, Vértes János — — általában kisvári birtokos urak két külön okmányban erkölce ellen tesznek homályos czélzásokat.

— Tovább.

— Itt fivére Fehér György állítja, hogy Vasadiné szerencsétlen nővérem mindig gondatlan, préda és kaczer asszony volt. És nővéreit igen megkárosította.

— Van még?

— Két veszprémi aláírás.

— Ezek legkedvesebb gyermekkori barát-néim.

— Mind, a kik egykor szerették . . . tőrlelé szavait Világosi ur.

Nem oly erős a női sziv, hogy mocsoktalan tisztasága mellett is egy-egy perczen végkép el ne csüggedjen.

Vasadiné sem volt több, csak nő, csak egy asszony.

Előbb panaszszavakban, szemrehányásokban tört ki egykori jó barátai, barátnéi, testvérei ellen. Majd összekulcsolt kezeire borult és sirt, zokogott, mint akármelyik szerencsétlen asszony.

Éjjel-nappal utazott, mig Kisvárra nem érkezett.

— Mi az? Kit látnak szemeim? Ej, te egészen megszépültél. Bizony isten meg vagy hívva Matti, — hadará, de igen izgatottan a vén Csejthy-né. Azt becsülöm, hogy meglátogattál. Azt tudod, hogy mi mind szerettünk. Te egy becsületes, szorgalmas, takarékos jó asszony voltál.

— Kiadja ezt írásban, kedves néni?

— Írásban? Én barátom semmit se adok írásban.

— Akkor meg kell, hogy jelenjék a törvényszék előtt.

— És mi okból?

Felmutatta Vasadiné a bizonylatot.

— Ugy-e mondtam feleség — fenyegeti újjával az öreg Csejthy nejét — hogy annak a bolond írásnak megfizetjük az árát.

— Hm, hát akkor adunk másikat. Kovács is adott, Lacziék is adtak még ugyan gyalázatosat, Fodor is aláírt — azt mondta az az ur, hogy te egy elzüllött — bizony ilyeneket mondott — hölgy volnál. Egy asszonyt az éhség, a ruha, a nyomor sokra rávisz. Gondolhattuk. Hála isten, hogy nem így van. Kijelentjük, hogy rászedtek bennünket — s annyi.

Csejthyné az urával nagy buzgón maga járta el az aláírókat, a szökevényeket addig üldözte, míg mind meg nem kapta őket.

— Mi! — kiáltották azok, kik oly készségesen kiállították egy szegény özvegy asszonyról a bectelen okmányokat — mi mindig szerettük kedves nagysámkát.

De nincs a megyében egy lélek, aki ellenkezőt mondhatna.

Szégyenszemre azok bizony a vén Csejthyné kiabálásaira szépen kiállították az ellenokmányokat — a legszivélyesebb bocsánatkérés mellett.

— Ah, mi --- csapta össze kezeit Niki gró Keszthelyen — mi erről a szemtelen cikkről, becsületekre mondom, egy szót se tudunk.

— Vajas irta, ő küldte be — esedezett Varkóczy Aladár ur. Azt a gazembert el kell csukatni. Ilyen semmirevalók ássák alá a művészet becsületét. Sajnálom, hogy azt a pálczát fel nem tudom már mutatni, a melyikkel nagysám a szemem közé csapott.

— Kiadja azt ön írásban?

— Akár nyomtatásban.

Ki is adták mind.

— Én —? mutatta rettenetes felindulását György ur Veszprémben — tagadom! Mi mind szerettünk. Hallja ezt, mama? Hisz te voltál köztünk a legkülönb. A többi mind vén leány.

György Veszprém Kégyvá

XII.

De milyen asszony!

Igy tért vissza a tisztesség, a megtámadott becsület.

Csak egy asszony volt, de nem hagyta magát. Napról-napra több erőt adott neki az öntudat, a nagy fáradsággal, hűséggel elért siker.

Évek folytak le így, a nélkül, hogy valami különös csoda történt volna Vasadiné életében. Megjelent pontosan hivatalában, törekedett mindenki iránt figyelmes lenni, nem követelni és nem mulasztani el semmit.

Irigyei — mint a becsületes embernek, nem fogytak, de nem is léptek fel többé nyiltan. Lesték a bizonyára eljövő alkalmat. Egy asszonynak tévednie okvetlen kell — mondogták a megsértett öreg és fiatal urak — még akkor is, ha nem volna szép, művelt; erre vezetné természetes uton vére, ösztöne, hiusága, gyöngesége.

Világosiék voltak egyedüli barátai, különben nem igen kereste fel senki. Azt, a kinek hat-hét-

száz forintos hivatala van — oly gyöngéd a világ — inkább kerülük, mint keresik.

Azt — a mi melegen vonzotta volna hozzá — legalább az élvezni szerető ifjúságot — nem volt elég gyakorlatias, áruczikké tenni.

Különös asszony!

Még azt is mondogatták tisztességes helyeken: bolond asszony.

Kire vár? Kinek tartogatja magát.

Meg van valakivel titkon esküdve.

És kezdett előbb suttogva, majd hangosabban beszélni a hír oly dolgot, melyet részint a féltékenység, irigység, részint az együgyűség és bosszu sugallt.

— Az uraság szereti, annak a kedvesé.

— Ah, hát így van? Ez az asszony mégis gyalázatos életű asszony.

A vidék előkelő asszonyságai vélekedtek így.

Egy olyan asszonyról, a ki egyik kérőt a másik után kosarazza ki (kertészek, erdészek, borászok, őrök — végül a tánczos ispán ur) szabad így vélekedni.

Mit akar?

Eleinte az uraság — főképp amaz okmányok megszerzése után — megengedte, hogy leányai eljárógassanak a szép pénztáros nénihez, később minden érintkezést megtiltott családjának.

— Helyes, igen helyes — mondogatá a meg-

nyugtatótt közérzület — a szolga maradjon szolga; a cseléd, cseléd!

Karácson este volt, szép hideg karácson este.

A hatalmas gyár minden munkása kapott valami ajándékot, kitüntetést az uraságtól — csak Vasadinénak nem jutott most semmi.

Az özvegy azonban, ki nagyon megszokta az emberek szeszélyét, ha a mellőzést most észre vette is — elfojtotta lelkében az aggasztó érzéseket.

Fia már a tizenötödik évben járt, leánya kezdett hajadonná serdülni, oly szép és gyors növésű volt.

Mindenki tizennégy évesnek gondolta.

Ernö otthon volt. Karácson szünidejét élvezte.

Vigan, boldogan beszélgetett a kis család.

A mult, a keserű, szomorú mult, mintha felhőként lassan-lassan eloszladozott volna.

Hintórobogás hallatszott az ablak alatt.

A kutya ugatott, de ugatása hirtelen hizelgő vonítássá változott.

— Szabad! — kiáltottak egyszerre Vasadiék mind hárman.

Appiano Claudio ur, az uraság lépett be.

Halvány arcza a lámpa fényénél még halványabb lett.

— Meg kellett zavarnom csöndes családi ünnepélyöket, — kezdé az uraság komoly tekintettel — fontos közleni valóm lesz a pénztárosné aszszonysággal. Nagyon köszönöm — mosolygott, mi-

dön Vasadiné gyermekeit azonnal a konyhán tul fekvő szobába küldte, hogy semmi zaj ne zavarja Appiano urat.

Hidegen, lassu, vontatott modorban kezdé előterjesztéseit az uraság.

— Gondolom: öt és fél éve lesz, hogy n a g y s á d (eddig sohase czimezte így) kastélyomba érkezett. Akkor egy nyomorék, összetörött ember voltam — testben-lélekben.

— Oh, most egészen egészséges nagyságod.

— Még nem.

— Járásán éppen semmit sem látszik a betegség.

— Vannak gyógyíthatlan sebek. Pedig szeretnék még egyszer ép lenni. Uj pénztárosnét fogadtam.

Vasadiné elhalványodott.

— Nem vagyok elég erős ekkora forgalomhoz. Tudom.

— Ha meg nem vetné kérésemet — nagyobbra alkalmaznám. Ma kaptam nőm halotti jelentését. Elszökött tőlem. Talán méltó voltam reá. Ő is, én is megbünhödtünk. Soha se hittem, hogy még valaha női arcz elfoglalhassa szívemet. Annak tisztának, nemesnek, munkásnak, béketűrőnek kell lennie. Nagyságod az első perctől fogva ilyen. Asszonyom, én szeretem önt határtalanul. Öt és fél éven át, nem, talán örökké láttam és fogom látni kegyedet. Száz-

szor és százszor voltam már azon a ponton, hogy ide jövök és a lábai elé vetem magamat. Nem lehetett. Ma szabad vagyok —

És a hatalmas, gazdag ur oda borult a szegény özvegy elé.

Karjaik összefogódtak, ajkaik egybeforrtak, könyeik egybeömltek.

A karácsoni csillag a legboldogabb párra vetette égi fényét.

(Vége.)

magyar génius alkotásairól, a történelem, az irodalom, a jog, a politika, művészet, gazdaság, ipar és kereskedelem, közművelődés terén, szóval a magyar polgárosodás állapotáról fog beható tájékozást nyújtani.

E magyaros szellem és irány még **mellékleteiben** is kifejezést nyer, melyek hazai viszonyainkat tartják első sorban szem előtt és külső **kiállításuk fénye** mellett elő fogják segíteni honi viszonyaink megismertetését.

A **Kézi Lexikon** külső kiállítása is rendkívül fényes; minden füzet legalább **két**, a legtöbb **három önálló mellékletet** tartalmaz. Ezek közt számos **remek színes kép, 30 térkép** és más a legnagyobb műgonddal készült **tábla és melléklet** van. Így a **Kézi Lexikon** minden magyar család igazi **házi könyvtára**, tájékoztatója, kiállításának fényével díszére válik minden magyar háznak, hol befogadásra talál.

A **Kézi Lexikon** 40 háromives **füzetben, két kötetben** jelenik meg. Minden kötethez 1—1 frtért diszes és jutányos **bekötési táblák** kaphatók. **Egy-egy füzet ára csak 30 krajczár.**

Az első kötet (A—K) már megjelent. Ára fűzve **6 forint**, diszes és erős kötésben **8 forint**. A második kötet (L—Z) 1893. évi áprilisban lesz teljesen kapható. A negyvenedik füzettel a munka befejezést nyer s a kiadóhivatal kezekedik róla, hogy a vállalat az előre meghatározott **negyven füzetnél nagyobb semmi esetre sem lesz.**

A **Kézi Lexikon** 10 füzetenkint, illetve félkötetekben, vagy egész kötetekben fűzve és kötve megrendelhető minden hazai könyvkereskedőnél vagy az alulírt kiadóhivatalnál.

Az ATHENAEUM

könyv-kiadóhivatala

Budapest IV. Ferencziek-tere (Athenaeum-épület).

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

KISS VALDEMÁR. KÖNYVKÖTŐ BUDAPESTEN.